



Молодіжний ВІСНИК

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №77 (102) СІЧЕНЬ 2017 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»
<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>



КРАЩИХ ЮНИХ ЖУРНАЛІСТІВ ОБЛАСТІ ОБРАЛА ГАЗЕТА «33-Й КАНАЛ» ТА ПЕДУНІВЕРСИТЕТ

З метою створення сприятливих умов для виявлення та підтримки обдарованих дітей, розвитку їхнього творчого потенціалу, формування в учнівській молоді активної життєвої позиції, почуття гідності громадянина, виховання інтелектуально й духовно розвиненого підростаючого покоління кафедрою журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю Вінницького педагогічного університету спільно з найтиражнішою газетою центральної України «33-й КАНАЛ» та обласним осередком Національної спілки журналістів проведено конкурс юних журналістів «Молоде перо – 2016».

Завідувач кафедри журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю Вінницького державного педагогічного університету ім. М. Коцюбинського Віталій Гандзюк розповів, що до участі у конкурсі запрошувались учні 10-11 класів шкіл області. Вони повинні були підготувати есе українською мовою на тему: «Патріоти української нації: погляд сучасника».

Участь у конкурсі від ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» взяв учень групи №16 Ростислав Дяченко, який представив на розгляд журі добірку авторських прозових творів та поезії. За результатами конкурсу його роботу було оцінено як найкращу.

20 грудня у Вінницькому державному педагогічному університеті відбулось наго-

родження переможців. Ростислав Дяченко отримав Диплом I ступеня, кубок юних журналістів «Молоде перо – 2016», пам'ятні сувеніри та безкоштовну передплату на газету «33-й КАНАЛ», запрошення на навчання до інституту журналістики.

У газеті «33-й КАНАЛ» надруковано статтю про перемогу Ростислава та інтерв'ю з ним:

– Раніше я брав участь у багатьох творчих і літературних конкурсах. Тому, коли дізнався про «Молоде перо – 2016», не роздумуючи, надіслав свою анкету. Крім есе, додав також вірші про Україну та наших воїнів, – розповів володар кубка Ростислав Дяченко. – Раніше себе у журналістиці не бачив, але після того, як побував на кафедрі журналістики Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського, мене це зацікавило.

Робота учня на тему: «Патріоти української нації: погляд сучасника» опублікована на офіційному сайті кафедри журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю Вінницького педуниверситету та на сторінках газети «33-й КАНАЛ».

Вітаємо Ростислава з перемогою та бажаємо подальших творчих успіхів.

О.І. Примчук,
викладач
української мови та
літератури



На фото декан факультету філології й журналістики імені Михайла Стельмаха, доктор філологічних наук, професор Інна Яківна Завальнюк, учень групи №16 Ростислав Дяченко (з нагородами) та кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент, завідувач кафедри журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського Гандзюк Віталій Олександрович

Читайте у номері:



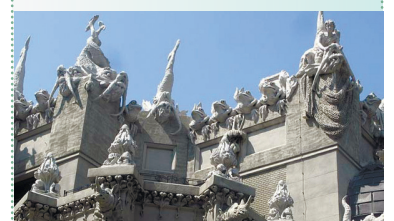
Академіками не народжуються – С.2



Творіння юних талантів – С.4



Вареники по-домашньому – в АТО – С.10



Архітектор шедеврів – Владислав Городецький – С.13



Більше рухатись – сидіти менше – С.14



Очистимо Землю від бруду і скверни,
Посіємо скрізь доброти й квітів зерна!
Хай буде планета красива й зелена
Для щастя, добра і для тебе й для мене!
Надія Красоткіна

Про забруднення навколишнього середовища людство говорить ще з середини минулого століття. Навіть наймолодші знають про те, що потрібно берегти природу. Та, на жаль, не всі дорослі розуміють про можливе виникнення катастрофи, до якої наближається світ, внаслідок необдуманих дій та недбалого ставлення людей до природи.

18, 19, 20 та 25 січня у конференц-залі Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища проводились екологічні заходи на тему: «Забруднення навколишнього середовища побутовими відходами». Своім досвідом та напрацюваннями ми запросили поділитися Лесею Найчук – координаторку проекту «Екологічне місто» та співробітницю Благодійного фонду «Подільська громада» і Ярослава Барановського – начальника сміттесортувальної станції Стадницького полігону комунального унітарного підприємства «ЕкоВін». Вони провели роз'яснювальну роботу з показом фото, презентації та мультиплікаційних фільмів, за-

ВМВПУ – ЗА ЧИСТУ ВІННИЦЮ!

лишили роздатковий матеріал з цієї теми. На заходах були присутні учні 20-ти груп, а також педагогічний колектив – усього близько 535 осіб.

Леся Анатоліївна поділилася інформацією, яка вкрай важлива для нашого життя та здоров'я. Розпочала вона екологічний захід показом мультику американського мультиплікатора. Людина прийшла у цей світ і, не принісши з собою нічого, забирає з нього все. Вона знищує природу, тварин, усе довкола заради власних потреб та задоволення. Людина перетворює дерева на стоси паперу, степи і поля – на території для заводів і фабрик, вимощує доріжки консервними банками, забруднює океани нафтопереробними продуктами... Нарешті – одягає корону на сміттєвому полігоні. Перед людиною відкривається «прекрасний краєвид» – вся планета – це суцільне сміттєзвалище. В кінці мультику інопланетяни знищують людину та залишають іронічне запрошення «Welcome» до «такої найкрасивішої» планети у світі...

Продовження на стор. 12



АКАДЕМІКАМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ...



Прямуючи другим поверхом, ви, мабуть, звертали увагу на портрет Романа Семеновича Гуревича серед інших портретів почесних працівників училища. Хто ж він? Яке відношення ця людина має до нашого навчального закладу? Р.С.Гуревич – цілеспрямована особистість, відомий вчений, який не зупиняється на досягнутому, а крокує в ногу з сучасними інноваційними технологіями в освіті та ділиться ними, педагог, наставник, порадник для багатьох поколінь.

Роман Семенович Гуревич – учений у галузі педагогіки, теорії і методики професійної освіти, інформаційно-комунікаційних технологій в освіті. Народився 18 березня 1948 року у Вінниці.

Навчався старанно у Вінницькій СЗОШ №9, яку закінчив із золотою медаллю. Ще у шкільні роки хлопець вирішив присвятити своє життя фізиці та хотів стати вченим у цій галузі. З вибором університету та спеціальності юнак не вагався. Навчачись за спеціальністю «Фізика та основи

електротехніки», Роман не отримав жодної четвірки та закінчив з відзнакою Вінницький державний педагогічний інститут імені Миколи Островського (1971).

Свою педагогічну діяльність Роман Семенович розпочав у Вінницькому професійно-технічному училищі №4 (теперішнє ВМВПУ), де викладав фізику та електротехніку (1971-1981). Учителем працював творчо, наполегливо, постійно вдосконалював свої знання, формував в учнів практичні навички застосування фізики та електротехніки у здобутті професії. Ось тому наше училище не чуже для Романа Семеновича, Доктора педагогічних наук, професора, члена-кореспондента НАПН України, академіка АНВО України, знаного ученого у галузі педагогіки, теорії і методики професійної освіти, інформаційно-комунікаційних технологій в освіті, директора Навчально-наукового інституту педагогіки, психології, підготовки фахівців вищої кваліфікації Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського.

Дивує те, як Роман Семенович, незважаючи на таку зайнятість, завжди гармонійно поєднує нелегку педагогічну діяльність і підтримує сімейні традиції. Адже у нього є любляча дружина Майя Юхимівна Кадемія (також відомий науковець у системі професійно-технічної освіти) та гарно виховані дві дочки. У цій родині панує любов, повага, розуміння, підтримка та доброзичливість.

Відпочинок Романа Семеновича – це риболовля та читання детективів, хоча чоловік любить класичну та зарубіжну літературу. Іноді на це все часу не вистачає, тому що і на роботі, і вдома основне читиво – дисертації та автореферати.

За визначні здобутки в галузі освіти і науки Р.С. Гуревичу присвоєно почесне зван-

ня «Заслужений працівник народної освіти України» (1998), він нагороджений знаками МОН України «Відмінник освіти України» (2003), «Петро Могила» (2006), «За наукові досягнення» (2008), медаллю Національної АПН України «К.Д. Ушинський» (2008), Почесними грамотами МОН України, Національної АПН України, Вінницької обласної державної адміністрації та обласної ради, управління освіти Вінницької обласної державної адміністрації.

Р.С. Гуревич – автор наукового проекту Міжнародна науково-практична конференція «Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики в підготовці фахівців: методологія, теорія, проблеми, перспективи». Учений брав участь у 176 Міжнародних і Всеукраїнських науково-практичних конференціях з проблем педагогіки, теорії і методики професійної освіти.

Під керівництвом професора Р.С. Гуревича підготовлено та видано 364 збірники наукових праць, що мають статус провідного наукового фахового видання.

Р.С. Гуревич науковець – автор багатьох наукових праць у напрямку впровадження інформаційно-комунікаційних технологій у професійно-технічних навчальних закладах, а також автор і співавтор 464 друкованих праць. Його наукові роботи опубліковані у Білорусі, Польщі, Росії, Словаччині.

Роман Семенович є Почесним працівником Вінницького державного педагогічного університету, почесним доктором Львівського державного університету безпеки життєдіяльності, почесним доктором Івано-Франківського університету права імені короля Данила Галицького, переможцем конкурсу на звання «Людина року» у номінації «Діяч науки» Вінницької області (2006).

Своєю невтомною працею Р.С. Гуревич ро-

бить вагомий особистий внесок у розвиток національної системи освіти.

Колись Роман Семенович стверджував, що в свої роки він отримав освіту раз і на все життя. А зараз має інший лозунг: «Освіта впродовж життя!». Є багато можливостей для подальшого розвитку молоді: можна отримати другу вищу освіту, вступити до аспірантури, докторантури. Професор переконаний, що ті молоді люди, які уміло використовують «подарунки» часу, епохи, можуть досягти великого успіху в житті, якщо працюватимуть над собою та зуміють скористатися тими шансами, які їм пропонує доля.

Ми пишаємося, що дошку пошани почесних працівників нашого училища прикрашає портрет Романа Семеновича Гуревича – Людини з великої літери, відомого вченого, Доктора педагогічних наук, професора, академіка АНВО України, праці якого знають у багатьох кутках світу. Нам є куди рости і є з кого брати приклад!

Дякуємо Вам, Романе Семеновичу, що частину своєї душі Ви вклали і в наш навчальний заклад. Здоров'я Вам, сили, довголіття, Божого благословення та подальших творчих успіхів у Вашій нелегкій, але такій потрібній справі!

З глибокою повагою, педагогічний колектив ВМВПУ



МІЖНАРОДНИЙ ПРОЕКТ «ГЕЛІАНТУС» ДЛЯ УЧНІВ ВМВПУ

15 грудня 2016 року учні нашого навчального закладу вже утретє стали учасниками захоплюючої інтелектуальної Міжнародної природознавчої гри «Геліантус», яка дала можливість їм випробувати власні сили з різних навчальних предметів таких як фізика, хімія, біологія, географія. Кожен з них поринув у дивовижний світ металів, каміння, кісток і тканин.

За відгуками учасників гри, завдання – складні, але цікаві, пізнавальні і корисні. Вони спонукають учнів до науково-дослідницької роботи, розвивають інтуїцію та творчі здібності, підтримують інтерес до предметів. Важливо, що у змісті завдань поєднуються такі сфери оточуючого світу як природа, суспільство, людина. Гра «Геліантус» має практичне значення, оскільки її завдання та відповіді на них можна використовувати на позаурочних предметних заходах, для проведення вікторин, предметних тижнів.

Я вже вдруге беру участь у грі. Мені здається, що цей конкурс – чудова можливість для саморозвитку. Запитання побудовані так, що в них криються підказки для відповіді, треба лише вдумливо читати. Мені подобається те, що запитання мають творчий характер, і що самі вони несуть чимало цікавої нової інформації. Пригадую одне із запитань: Чому на фотографіях портретів іноді з'являється так званий «ефект червоних очей»?

Відповідь: Ефект червоних очей

проявляється саме тоді, коли при зйомках використовується фотоспалах, встановлений поблизу об'єктиву. У затемненому приміщенні, коли зіниця ока розширена, світло від спалаху встигає швидко освітлити очне дно, вкрите кровоносними судинами, і вийти назад до звування зіниці, спричиненого яскравим світлом. За портретної зйомки світло потрапляє на очне дно практично перпендикулярно поверхні і, забарвлюючись у червоний колір, після виходу з ока потрапляє до об'єктиву. Сучасні фотоапарати мають так званий режим захисту від «червоних очей». Тривалість спалаху у цьому режимі розтягується, даючи оку можливість адаптуватися (звужити зіницю). Як запобігти

появі «червоних очей»? Потрібно правильно виставити освітлення, обрати ракурс, обрати людину, яку фотографують, не дивитися прямо в об'єктив.

Запитання. У роки Першої Світової війни параметри корабля, що рухався, прикидали на око. Військові судна нерідко фарбували у такий спосіб,

аби вони набували незвичайного неприродного вигляду. Це дезорієнтувало противника. Подібний тип «маскування» у природі трапляється у: а) зебри, б) камбали, в) хамелеона, г) сонечка, д) восьминога.

Відповідь: Під час Першої Світової війни англійці, французи й американці опинилися перед серйозною загрозою німецьких підводних човнів. Усі спроби замаскувати судна в морі зазнавали поразки, оскільки пристосувати будь-який камуфляж до води й неба, що постійно змінювалися, не виходило. Будь-яке сполучення кольорів, що приховувало в одній ситуації, видавало з головою в іншій. Тоді британський художник і офіцер військово-морського флоту Норман

Вілкінсон (Norman Wilkinson) винайшов нову схему маскування. Замість тощо, щоб приховувати судно, намагалися зафарбувати його у якісь схожі з навколишнім середовищем кольори, Вілкінсон запропонував розфарбувати кораблі абстрактно – «розбивати» корпус неочікуваними лініями, створювати ілюзорні площини, кути тощо. Ідею було взято на озброєння. Німецькі підводники мали знаходити противника візуально й цілилися не в саме судно – адже воно рухалося – а намагалися відправити торпеду у те місце, де корабель опиниться на момент прибуття снаряду. Передчасний чи запізнілий пуски означали промах.

Відповідно капітану підводного човна необхідно було з максимальною точністю визначити курс і швидкість цілі, але за тим, що він бачив у перископ, було важко навіть зрозуміти, де в цього судна ніс, скільки цих носів, і що це взагалі таке. Силует просто розпливався. Судно могло здаватися меншим, «об'єднувалося з небом» тощо. Із закінченням Першої Світової війни завершилося й масове використання «осліпляючого живопису» на флоті. Перш за все це було пов'язано із появою ефективної авіації – з повітря розмальовані кораблі були добре помітні.

Разом з «Геліантусом» я буду і надалі підвищувати рівень своїх знань.

Мельник Анастасія, учениця групи №12, В.О. Капітанчук, викладач математики





ПІДСУМКОВИЙ ЗАХІД ЗАКРИТТЯ ДЕКАДИ МЕТОДИЧНОЇ КОМІСІЇ СПЕЦІАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

**А ми живі, нам треба поспішати.
Зробити щось, лишити по собі...**

Ліна Костенко

В актовій залі училища нещодавно відбулося урочисте закриття декади методичної комісії спеціальних економічних дисциплін – свято її величності науки, свято таланту, на якому було відзначено найкращих та найактивніших учнів навчально-тренувальної фірми (НТФ) «Перлина Поділля». Ми вшанували переможців конкурсів, вікторин, квестів, аукціонів, активних учасників тренінгів та майстер-класів.

Захід розпочався зі щирої пісні голосистої «перлинки» учениці групи №48 Любові Голубович та теплих вітальних слів мудрого керманіча навчально-тренувальної фірми, а за сумісництвом креативної, красивої та талановитої жінки Вікторії Олександрівни Петрової.

Участь у конкурсах – це щоденна робота на уроках та після них, у навчальному закладі та вдома, з досвідченими педагогами і самостійно. Така кропітка праця учнів не має залишатися непоміченою чи мати відображення лише як оцінка в журналі – хоч і висока, але трохи «беземоційна». А тому викладачами методичної комісії було прийняте рішення нагородити юні таланти іменними сертифікатами про участь у заходах, що відбулися в межах декади.

Саме ж урочисте вручення сертифікатів проводили відповідальні за цю справу майстри виробничого навчання і викладачі під патронатом заступника директора з навчальної роботи Світлани Гаврилівни Корженко.

За участь у тренінгу «Робота навчально-тренувального ярмарку НТФ «Перлина Поділля», який проводила викладач спецдисциплін Вікторія Олександрівна Петрова, були відзначені учні групи №33: Юлія Молдован, Володимир Бондарук, Володимир Бакулін, Анна Деркач, Анастасія Ліневич, Тетяна Коновальчук, Анна Скубілова, Таня Доскоц, Ілля Карбовський; учні групи №48: Яна Панасенко, Ірина Островська, Олена Городинець, Анастасія Тиднюк; учні групи №25: Руслан Мазур, Тетяна Гаврилюк, Ольга Ставська, Тетяна Грабовецька, учні групи №23: Леся Хребтій, Тетяна Данілевич, Анна Іваненко, Аліна Кушнарєнко, учні групи №42: Владислав Лукашенко та Ольга Вязнікова.

Юні обдарування групи №12, що ступили на тернистий шлях бухгалтерського обліку за покликанням душі чи за внутрішнім бажанням зробити більше, ніж того вимагає програма, взяли участь у вікторині «Хто швидше». Сертифікати переможців отримали учні Заріна Задорожна та Яна Фіголь з рук своїх наставників – майстрів виробничого навчання Алли Михайлівни Педоренко та Вікторії Вікторівни Козицької.

Викладач математики Леся Іванівна Гладка в межах декади вирішила не обмежуватись у часі та організувала «довгограючий» захід, який би дав змогу виявити найерудованіших та всебічно розвинених учнів. Переможцем вікторини «Питання дня» виявилась учениця групи №48 Марія Мікіско, за що і отримала відповідну відзнаку. А додатком до вітань став запальний танець хлопців групи №23.

Цікавим позаурочним заходом, у якому брали участь учні груп №23, 42, 25, а організували майстри виробничого навчання Тамара Сергіївна Гаврилюк та Жанна Миколаївна Ткач, стала вікторина «Perlina-guest». Переможцями стали: I місце – М. Майданюк, учень групи №25; II місце – О. Ставська, учениця групи №25; III місце – Н. Піддубна, учениця групи №42, за що і були нагороджені сертифікатами.

За перемогу у вікторині «Фінансовий лабіринт», організовану викладачем спецдисциплін Наталією Леонідівною Гавриш, були нагороджені учні групи №48: Анастасія Деркач, Наталія Колісниченко, Альона Терешко, Анастасія Тиднюк, Яна Панасенко, Світлана Щенявська та учень групи №33 Дмитро Слободинський. Радість переможців підсилили учні групи №25, подарувавши їм зворушливий, ніжний танець.

Майстрами виробничого навчання Ларисою Леонідівною Машевською та Жанною Миколаївною Ткач була організована презентація професій у світлинах та атрибутах, за перемогу у якій сертифікатом був нагороджений учень групи №33 Володимир Бакулін.

У межах декади проводився незвичайний аукціон, на якому



«продавалися» знання, а не товар. У ньому мали право взяти участь тільки ті учасники, які отримали вхідний жетон, а це дві команди молодших спеціалістів груп №33 та №48. Кожний жетон мав відповідний номер. Даний захід був спрямований на розвиток в учнів комунікативних якостей, прагнення до самовдосконалення та самооцінки, адже працівники сфери торгівлі є всебічно розвинутими особистостями в різних галузях, зокрема економіці, географії, політиці та ін. Сертифікатами та солодощами за перемогу у «Комерційному аукціоні» викладачі спецдисциплін Алла Василівна Козачок і Тетяна Миколаївна Шафорост нагородили учнів групи №33: Анну Скубілову, Володимира Ткачука, Віталія Слободянюка та Володимира Бондарука. А як доказ того, що талановита людина – талановита у всьому, став «зворотній» подарунок усім присутнім від учнів цієї ж групи – запальний молодіжний флешмоб.

Ще одним заходом у програмі декади спеціальних економічних дисциплін була презентація ідей «Створення власного магазину», організована майстром виробничого навчання Валентиною Михайлівною Беркар для учнів групи №20, що навчаються за професією «Продавець продовольчих товарів».

Переможцем виявився Олександр Стасюк, за що і був нагороджений сертифікатом і солодким подарунком.

На вікторинах, конкурсах вся увага, як правило, зосереджена на учнях. Педагогів та адміністрацію згадують менше, хоча кого, як не їх слід вважати співавторами успіху? А тому від усього педагогічного та учнівського колективів навчально-тренувальної фірми «Перлина Поділля» слова щирої вдячності висловили ведучі урочистого заходу – ніжна і тендітна першокурсниця Інна Іжаківська та досвідчений і енергійний випускник Володимир Бакулін. Усі присутні на заході педагогічні працівники отримали музичне вітання від учениці групи №25 Анастасії Єфремової та грамоти-подяки на згадку про декаду методичної комісії спеціальних економічних дисциплін.

Декада спеціальних економічних дисциплін завершилась, залишивши по собі приємні спогади та теплі враження. Було всього: і радість перемог, і сльози невдач, і кумедні випадки, і запекла боротьба. Та все це завдяки зусиллям педагогів та учнів та підтримки тих, хто розуміє, що будь-яка справа має бути зроблена якісно, бо від неї залежить імідж всього навчального закладу. А тому

від усієї методичної комісії хочеться подякувати заступнику директора з виховної роботи Людмилі Олександрівні Білій, культорганізатору Катерині Іванівні Гладкій та куратору групи №48 Тетяні Олегівні Чорбі за мудрі поради та всебічне сприяння.

Вже поза межами декади спеціальних економічних дисциплін, але в межах роботи творчих груп та відповідно до запрошення Вінницького торговельно-економічного інституту Київського національного торговельно-економічного університету з метою участі у міжвузівському круглому столі на тему: «Сучасний стан та перспективи розвитку бухгалтерського обліку, аналізу та контролю в контексті євроінтеграції» було делеговано молодших спеціалістів, учнів групи №48 Анастасію Деркач і Альону Терешко, а також учнів групи №33 Володимира Бакуліна, Володимира Бондарука, Анну Скубілову, Тетяну Коновальчук, Анастасію Ліневич, Тетяну Пашкевич, Павла Петрушенка, Іллю Карбовського.

Метою заходу було обговорення сучасних тенденцій та перспектив розвитку обліку, контролю, аналізу, а також управління діяльністю установ, підприємств, організацій бізнесу і державної форми власності в Україні на шляху до євроінтеграції.

У роботі круглого столу брали участь викладачі та студенти Вінницького торговельно-економічного інституту, Вінницького національного аграрного університету і ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище». Від нашого начального закладу в обговоренні брали участь Анастасія Деркач з доповіддю на тему: «Особливості обліку безготівкових розрахунків на вітчизняних підприємствах» та Альона Терешко з роботою на тему: «Організація облікового процесу в умовах використання новітніх інформаційних систем та комп'ютерних технологій».

Науковим керівником виступила викладач спеціальних економічних дисциплін Наталія Леонідівна Гавриш.

Учні-доповідачі, що представляли наш навчальний заклад, отримали схвальні відгуки про високий рівень підготовки і були нагороджені сертифікатами учасників міжвузівського круглого столу, збагатилися новим досвідом, отримали масу вражень та натхнення для подальших наукових звершень.



Обдаровані діти – цвіт та майбутнє нації, її інтелектуальна еліта, гордість і честь училища, міста, області, України, її світовий авторитет. Та не було б звершень без мудрого наставництва, щирої підтримки та шаленої віри педагогів в успіхи своїх учнів. Бо лише спільна робота учня і його наставника, наповнена злетами і падіннями, побудована на обміні думками і прагненнями, сконцентрована на тому, що любиш, і тому, що знаєш, веде до перемоги!

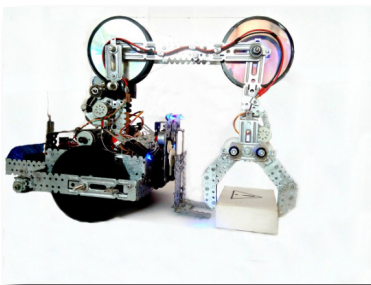
А підсумувати усе вищевикладене хочеться знову ж таки словами класика української поезії Ліни Костенко, яка ніби ще раз нагадує нам, педагогам, про унікальну особливість власної професії – це можливість не тільки вчити, але й самому вчитися, не тільки дарувати, але й отримувати в подарунок:

**А буває, ідеш по світу,
і проходить повз тебе людина
так, неначе проносить квіти
і тобі віддає половину.
Ще і стебла від рук гарячі.
Озирнешся на неї здаля
і збагнеш – на промінь багатша
стала раптом твоя земля.**

А.В. Козачок, Н.Л. Гавриш, викладачі спецдисциплін



Творіння юних талантів



Роман Горбатий та його авторський робот «RM-1»

Людство не змогло б існувати без постійного прогресу, знаходження і впровадження нових технологій, винаходів і відкриттів.

Хочу познайомити вас з юними талантами, які навчаються у нашому навчальному закладі у групі №22, – Романом Горбатим та Андрієм Єзерським.

Роман Горбатий захоплюється конструюванням роботів. Хлопець розповів, що займається цим вже не перший рік. Він розробив робота «RM-1», який може використовуватись як в домашніх цілях, так і у військових, наприклад, для розмінування протитанкових мін. Також можливе використання робота у медичних цілях.

Робот зроблений на основі мікроконтролерів, у яких були написані відповідні програми. У роботі встановлено 5 мікроконтролерів, 4 з яких відповідають за керування маніпуляторів, 5-ий контролер відповідає за освітлення, за пересування робота та керування підйомника, який встановлений спереду робота.

Цей вибір керується за допомогою телефону з ОС ANDROID, в яку була написана програма для керування роботом. Телефон з'єднується з механізмом за допомогою Bluetooth за рахунок встановленого в роботі Bluetooth-модуля, який здатний приймати та відправляти команди.

Також роботом можна керувати за допомогою комп'ютера.

Робот живиться від мережі 220 В, а також від своїх

внутрішніх акумуляторів.

Андрій Єзерський захоплюється автомоделюванням уже не перший рік. Він відвідує автомоделний гурток у Вінницькому обласному центрі технічної творчості учнівської молоді.

Андрій – неодноразовий переможець обласних змагань. Для того, щоб перемогти, потрібно багато працювати та удосконалювати свою модель.

У даний час більшість людей, що займаються автомоделюванням, використовують куплені моделі (готову або зібрану модель з куплених деталей). Як альтернатива купленим моделям, деякі люди виготовляють всі деталі самостійно (за винятком двигуна і шестернів).

Низьковольтний електродвигун приводить модель в рух. Для керування використовується пульт, комутуючи подачу електроживлення на двигун.

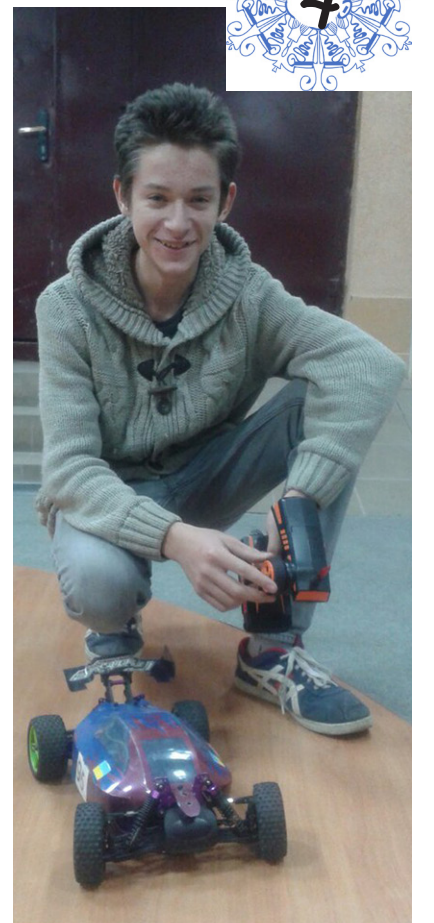
У змаганнях з автомоделювання (радіо-моделей) головною ідеєю є складність траси (трека): чисельні повороти, різноманітні зміни поверхні в площинах. Різні перешкоди у розвитку максимальної швидкості моделі на треку дозволяють виявити майстерність учасників змагань.

Майстерність полягає в тому, щоб утримати модель на «треку» і показати найкращі показники за часом та кількістю наїжджених кругів в заїздах.

Ось такі талановиті учні навчаються у групі №22, в яких є бажання придумати нове та незвичайне.

Т.М. Расулова,

майстер виробничого навчання



Андрій Єзерський зі своїм виробом

17 СІЧНЯ – ДЕНЬ ДІТЕЙ-ВИНАХІДНИКІВ



Винахідництво можна визначити як вміння людини знаходити нові корисні рішення відомих або нових проблем. Тобто винахідник – людина, яка створює нові винаходи, головним чином, технічні пристрої або методи.

Талановиті винахідники жили у всі віки. Вони створювали свої витвори, проявляючи видатний інтелект та непередбачувану фантазію. Їх вважали диваками, фантазерами, але саме вони були двигуном історії, дозволяючи суспільству розвиватися.

Телеграф, автомобіль, мікроскоп, телевизор, літак, космічний корабель та багато інших досягнень винайшли дорослі, але й діти зуміли залишити в історії винахідництва свій слід.

Цю дату для святкування Дня дитячих винаходів було обрано не випадково. 17 січня 1706 року народився Бенджамін Франклін – видатний американський державний діяч, дипломат, відомий вчений, винахідник та журналіст, який свій перший винахід (ласти для плавання, що вдягаються на руки) зробив у дванадцятирічному віці. Доречно було б наголосити, що в той час ластами не користувалися, їх взагалі не було. Розпочавши винахідницьку діяльність у ранньому віці, він продовжував дослідницьку діяльність у подальшому житті. Так, Франклін ввів по-

значення електрично-заряджених станів «+» та «-», навів докази електричної природи блискавки та запропонував у 1752 році проєкт громовідводу, започаткував використання електричної іскри для вибуху порошу, отримав патент на конструкцію крісла-качалки, в 1784 році винайшов біфокальні окуляри. І це лише частина винаходів зі скарбниці вченого.

Якщо взятися переераховувати дитячі винаходи, то перелік буде великий та до того ж і нескінченний, бо такі генії, вундеркінди були раніше, є в наш час, і продовжують з'являтися у всіх куточках земної кулі.

Чи знаєте ви, що саме діти винайшли батут, пальчатки без пальців, шрифт Брайля для сліпих, хутрові навушники, калькулятор, водні лижі?.. Прапор Аляски – також дитячий винахід.

Щорічно більше 500 тисяч дітей та підлітків винаходять різні гаджети, ігри, створюють і модифікують роботів і техніку.

Українська талановита молодь також не стоїть на узбіччі дослідницьких доріг. Вже декілька років у Києві щорічно проходить Всеукраїнська науково-технічна виставка-конкурс молодіжних інноваційних проєктів «Майбутнє України». Організатором виставки виступає Національний центр «Мала академія наук України». Ця виставка залучає талановиту молодь брати участь у дослідницьких програмах та допомагає реалізувати їх новаторські інноваційні розробки. У роботі виставки беруть участь талановиті винахідники, програмісти – учні 8-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів та вихованці позашкільних закладів, віком від 12 до 18 років, які навчаються у Малій академії наук та займаються дослідницькою, конструкторською діяльністю, самостійно розробляють та демонструють свої моделі, макети,

програми. Рівень виконання робіт настільки високий, що може зацікавити спеціалістів та бізнесменів.

Зараз у світі ведеться постійний пошук перспективних талановитих кадрів, створюються державні служби пошуку талантів, їх супровід у розвитку, створюються умови, щоб такі талантів не від'їжджали за кордон. Нажаль, відомі десятків випадків, коли українських молодих талантів запрошують до інших країн.

Наведу тільки декілька прикладів розробок юних українських талантів.

16-річний винахідник із Житомира Вадим Химич прийшов на допомогу поліції, подбавши про дотримання безпеки дорожнього руху. Він винайшов пристрій, що блокує автомобіль, якщо водій нетверезий. Вадим планує, доробивши прилад, обов'язково його запатентувати. «Щоб завести авто, потрібно дихнути в «алко-стоп». У приладі на пари спирту реагує пластинка з діоксиду олова. Тверезі – поїдете, пропустили чарку – блокується замок запалювання. Датчик встановлений на 0,2 проміле (маленький бокал пива)», – розповідає про своє творіння хлопець. Хтось може сказати, що такий пристрій – не новина, він вже давно існує, але... Подібну річ зробили розробники «Тойоти», тільки коштує вона близько 2 тис. доларів, а пристрій українця – не більше 200 грн.

17-річний киянин Сергій Лук'янов придумав інноваційний метод, як лікувати косоокість. Школяр вирішив, що дітям буде цікаво тренувати очі за допомогою 3D, тому створив спеціальну програму, в якій діти повинні працювати по 2-3 хвилини в день, щоб не перенапружувати очі. «Лікування просте, – розповідає юний вчений, – одягаєш 3D-окуляри, запускаєш програму, і за допомогою мишки накладаєш один на одного червоні і сині фігури. Для малюків – фігури простіші, – для дорослих – складніші, – каже юний фізик. – Люди з косоокістю дивляться на світ плоско, а ефект 3D і кольору роблять його об'ємним». Вилікувати косоокість повністю поки що неможливо, але розробку оцінили лікарі-офтальмологи.

17-річний київський студент Максим Хамровський став одним із творців пристрою,

вигаданого для допомогти онкологічним хворим, – спецаплікатора, який знищує ракові утворення без шкоди для здоров'я людини за допомогою хвиль, що випромінює. Максим працював над пристроєм в команді, але ця робота надихнула його на створення власного стартапа, який він поки що тримає в таємниці, у сфері програмування та комп'ютерних технологій.

Борис Чубін, 14-річний хлопець з Одеси, здивував своїм винаходом, за який отримав перший приз у конкурсі «Інноваційний прорив-2013». Борис створив унікальний міні-комп'ютер, що допомагає незрячим людям орієнтуватися у місті, виконуючи функцію собаки-поводиря. Пристрій працює на базі GPS-навігатора, в голосовому режимі повідомляє назви вулиць, відстань до кінцевого пункту, може підказати яким транспортом скористатися, попереджає власника про перешкоди на шляху, може навіть просканувати чи правильно дали решту в магазині. Працював хлопець над приладом два роки. Виглядає апарат як наручний годинник. Винахідник проводить роботу по удосконаленню виробу, але вже є зацікавлені інвестори з США, які планують випустити навігатор для тестування. Але це не остання робота Бориса, він планує розробку першої соціальної мережі для слабобачучих, керувати якою людина зможе у голосовому режимі. Люди, які мають обмеження по зору, зможуть спілкуватися між собою, проживаючи у будь-якому куточку світу.

Можна вважати, що в кожній дитині захований маленький винахідник. Але для того, щоб ці здібності прокинулися у дитині, їх потрібно розвивати. Сьогодні існує багато центрів раннього розвитку для маленьких дітей та студій, гуртків – для старших. Інтернет дає також великі можливості для розвитку, удосконалення. Все починається з дитинства, саме в цей час формується база для майбутніх звершень. Якщо тебе з дитинства захоплює щось нове, нестандартне, ти бачиш або намагаєшся знайти незвичні виходи зі звичайних ситуацій, можливо саме в тобі і дремає винахідник.

За матеріалами Інтернет-ресурсу підготувала Н.А. Колесник, майстер виробничого навчання

ЧАРІВНИЙ СВІТ НАШИХ ЗАХОПЛЕНЬ

Нас оточує безліч справ, багато цікавого, чим можна зайняти свій вільний час, але кожен намагається підібрати заняття, яке буде відповідати його внутрішньому стану. Світ захоплень дуже різноманітний, адже можна займатися як творчістю в різних напрямках або інтелектуальними хобі, так і просто спортом або навіть його екстремальними видами.

У нашій групі — 27 особистостей, кожна з яких може здивувати незвичністю свого хобі.

Одним із яскравих прикладів всебічного розвитку є Олексій Жук, який любить танцювати, грати у футбол, співати, малювати, фотографувати, кататись на скейті та велосипеді.

«Мої захоплення не мають меж, але важко обрати щось одне», — стверджує він.

«Моє улюблене заняття — ремонт двигунів. Складовими двигуна є безліч різноманітних деталей, до яких важко дістатись, але всі вони виконують дуже важливі функції. Коли я побачив, як відбувається ремонт в майстерні, я був вражений, спробував сам, і на даний момент це є моїм найбільшим захопленням»,

— говорить Дмитро Співак.

Доволі цікавою в нашій групі є дівчина, яка талановита у всьому: у футболі, волейболі, баскетболі, співах, фотографуванні — і це ще не повний перелік справ, які любить Руслана.

«Життєва дорога змінює наші інтереси. Сьогодні дитина цікавиться іграшками. А завтра вона — підліток, зацікавлений роком, тусовками. Проходить час... і ми — дорослі самостійні люди із зовсім іншими захопленнями. На даний час я спробувала себе знайти в танцях і з задоволенням відвідую танцювальний гурток училища, хоча ще недавно я була вся у спорті», — розповіла Руслана Цимбал.

«Моє хобі — комп'ютерний дизайн. Особливо — 2D-графіка. Ще в школі я зацікавилась графікою, але особливу увагу вивченню програм по створенню малюнків я почала приділяти після вступу до училища. Одночасно я навчаюсь у Комп'ютерній академії «Крок». Вивчаю такі програми як Photoshop, Illustrator, InDesign, 3D Max. Коли я вивчила Photoshop, почала себе завантажувати роботою в цій програмі. Прийшов час вивчення Illustrator. Думала, що ніколи не буду малювати в ньому. Але... на даний час — це моя улюблена програма. Малюю навіть на

канікулах! Зараз вивчаю програму 3D Max. Я люблю комп'ютерний дизайн і своє життя без цього заняття не уявляю!», — розповіла Даша Курбатова.

«У кожної людини, якій цікавий цей світ, має бути захоплення. І я — не виняток. Захоплюватися чимось — це, в першу чергу, розумовий розвиток для людини. Особисто моїм хобі є читання книг. В основному це романи. Я вважаю, що читання — це розвиток самого себе і пізнання чогось нового. Коли я читаю, я занурююся в той час історії, про який іде мова в книзі. Хтось може говорити, що це марна трата часу, але я вважаю, що це не так. В людини, яка полюбляє читати, відкрита душа. А кому байдужий саморозвиток, той нехай і не читає. На мою думку, з тією людиною, яка постійно читає, завжди можна знайти цікаві теми для спілкування», — поділилася Віка Консевич.

Назар Борбелюк розповідає, що, коли закінчуються уроки, розпочинаються вихідні або канікули, у нього ніколи не виникає питання, чим зайнятися, щоб не нудьгувати. Його день складається із цікавих справ. Він полюбляє спорт і намагається кожного дня займатися фізичними навантаженнями. На

даний час він з другом відвідує секцію з боксу. Там вони не тільки опановують техніку, а і навчаються володіти собою в складних ситуаціях, розвивають власну силу і спритність. Іноді Назар полюбляє грати в комп'ютерні ігри. Він вважає, що хороші друзі і цікаві справи — не дозволять нудьгувати і марно тратити час.

«Мій день зазвичай розписаний по хвилинах, і я рада цьому, адже, коли ти чимось захоплюєшся, до чогось прагнеш, то і життя наповнюється змістом і яскравістю», — підвела підсумаок наших роздумів Тетяна Жила.

Це ще далеко не всі захоплення наших учнів. Навколо нас є багато всього цікавого. Кожен може знайти собі справу до душі. Захоплення людини — це те, що вона робить не тому, що потрібно, а тому, що їй це подобається. У нашому колективі кожен має свої уподобання, свій особливий світ захоплення. Не існує жодного учня, який був би байдужим до всього. Основне — мати бажання, і чарівний світ захоплень та уподобань не обмине і вас!

**М.М. Лукашенко,
майстер виробничого навчання**



Назар Барбалюк



Тетяна Жила



Олексій Жук



Вікторія Консевич



Даша Курбатова



Дмитро Співак



Руслана Цимбал

Від захоплення до професії



підсилювачів. Парк Аудіо II — одна з найвідоміших компаній в Україні, що виробляє професійну аудіотехніку: підсилювачі потужності й акустичні системи. Ця компанія працює і у Вінниці.

Але експонатом, який найбільше припав до душі Андрію, став найбільший у світі, як було зазначено на всевітній виставці у Німеччині, динамік.

Також на виставці експонувалося багато висококласного обладнання, виготовленого в Україні, пропонувалося багато цікавої літератури з акустичних систем. Деяку з них юнак придбав, щоб збагачувати свої знання з цієї галузі.

Свої знання Андрій використовує, забезпечуючи музичний супровід різних заходів: весіль, днів народження тощо. Зібрав з друзями колонки потужністю 2000 Вт з комплектуючих, які підбирав самостійно, використовуючи спеціальну літературу. Корпус змайстрували теж самі. Андрій вдячний своїм друзям Олександрю Клебану і Богдану Сніцару, які вони підштовхнули його до такої цікавої справи.

Вибір улюбленої професії має співпадати із захопленнями, але дуже часто цього не відбувається. Я дуже радий за свого одногрупника, який зміг поєднати своє хобі із професією, яка у майбутньому принесе йому дохід. У майбутньому Андрій хотів би купити собі турове обладнання, яке бачив на виставці, збудувати успішну кар'єру, що зробить його по-справжньому щасливим.

Ярослав Іваніщев, учень групи №39

Світ повний різноманітних речей, які можуть заволідувати уявою, закарбуватися у душі і стати провідною ідеєю всього подальшого життя. Відповідно, кожна людина, кожна особистість має свої захоплення та вподобання.

Не є винятком і мій однокласник, Андрій Юрківський, учень групи №39. Його захопленням є зовсім не проста, але водночас дуже цікава галузь — радіоелектроніка, а саме аудіо-та акустична техніка. Тому Андрія зацікавив «Музичний ярмарок — 2016», де було представлено багато професійної аудіотехніки високої якості.

Його увагу привернули провідні зразки аудіотехніки, характеристики яких б'ють світові рекорди. Виставка справила велике враження на юного аудіоаматора. «Це обладнання є дуже дорогим і видає такий звук, що душа радіє. За допомогою нової апаратури, яка була на ярмарку, можна організувати великі концерти», — сказав Андрій.

Юнака дуже зацікавило обладнання фірми Парк Аудіо II, світового лідера з виготовлення

Вечір знайомств

Традиційно у першокласників проводиться вечір знайомств.

Під час зустрічі групи №4 з батьківським комітетом Алла Анатоліївна запитала учнів, чи бажають вони, щоб в групі також пройшов вечір знайомств? Учні погодились.

Батьківський комітет допоміг керівництву групи в проведенні заходу, для цього були придбані 3 смачненькі торти та солодка вода.

Ні для кого не секрет, що учнівське життя більше асоціюється з веселими і безтурботними днями в компанії кращих друзів, ніж з активним і напруженим навчанням, що відкриває дорогу в світле майбутнє. Якщо з однокласниками зі школи ви часто були пов'язані виключно територіально, то в училищі, як правило, збираються найближчі за поглядами, інтересами і рівнем освіти люди. Саме серед них знаходяться ті, хто можуть стати найнадійнішими друзями, які супроводжують все життя. Крім того, училищні знайомі — це ще і можливі майбутні роботодавці, клієнти, конкуренти, а також просто люди, що можуть стати

у пригоді. Тому важливість процедури знайомства і налагодження стосунків з однокласниками складно переоцінити.

Насправді немає нічого простішого, ніж завести друзів на перших курсах. У цьому віці у більшості молодих людей є бажання спілкуватися, а також схильність до нових знайомств в силу гнучкості характеру. Часом досить швидкоплинної розмови за партою, в коридорі або дорогою додому, щоб зрозуміти людину і довіритися їй. Навіть, якщо у вас у перші дні знайомства не знайшлося спільних тем для розмови, завжди можна обговорити враження, що з'явилися від навчання.

Результати «солодкого» знайомства дуже важко переоцінити. Сподіваємось, що модель стосунків — повага та взаєморозуміння, які виникли в процесі знайомства, залишаться в групі назавжди. А поки що дружні стосунки підтримуватимемо посмішками та гарним настроєм.

**А.В. Кандибальський,
класний керівник, А.А. Дриманова,
майстер виробничого навчання**



ДЯКУЮ ЧИ СПАСИБІ?

У чому чарівність слова «дякую»?

Дякую... Таке просте слово, але так багато ми в нього вкладаємо. Ми чудово розуміємо значення гарних манер, їх необхідність у повсякденному житті, але дуже часто ми висловлюємо подяку ніби мимохідь, навіть не замислюючись над її значенням.

Коли слово «спасибі» перекласти зі староруської, воно означає – «Спаси, Боже». Всім відомо з дитинства, що

«спасибі» – слово «чарівне». Нас змалечку навчають казати слово «дякую». Разом зі словами «будь ласка», «дай» і «мама» ми вимовляємо його першим і продовжуємо вживати протягом всього свого життя. «Дякую» виражає доброзичливість та повагу, а тому це слово вирішили вшанувати та запровадили на його честь свято. 11 січня є «найввічливішим» днем року – в усьому світі відзначається Всесвітній день «дякую». Запровадили таку дату, аби нагадати людям про можливість гарних манер та вміння висловлювати вдячність. Цього дня бажано подякувати усім близьким та рідним, тим, хто є поруч з вами та тим, хто вам небайдужий. Слова вдячності мають особливе тепло, з їх допомогою люди дарують радість один одному і висловлюють повагу. Психоло-

ги кажуть, що слово «дякую» добре впливає на емоційний стан людини. Крім того, слова вдячності здатні змінити наше життя на краще, бо вони налаштовують на позитив та покращують стосунки.

Хотілося б, щоб у нашому навчальному закладі частіше лунало це приємне слово «дякую», щоб його промовляли один одному учні, викладачі і майстри, найближчі друзі і просто сусіди за партою. Тому частіше кажіть «дякую», і тоді добрих справ у вашому житті буде більше. І пам'ятайте, завчене «дякую» – це не подяка. Вдячність іде від серця! Вона прищеплюється з часом через виховання, усвідомлюється з розвитком особистості. Дякую всім!

Л.І.Гладка, викладач математики

У нашій мові ми вживаємо два слова вдячності – «спасибі» і «дякую». Часто може називати питання про цінність та доречність вживання цих двох слів у спілкуванні.

За освітою я філолог, отже, можу сказати, посилаючись на знання, отримані в університеті, що ці два слова мають різні походження.

Зрозумілішим для нас є походження і значення слова «спасибі». Два слов'янських слова «спаси бог», що означають «спаси, боже», у процесі історичних чергувань звуків [o] з [i], випадання звуку [r] та злиття двох слів перетворилися на відоме всім нам слово «спасибі».

Слово ж «дякую», за твердженням деяких мовознавців, запозичене із німецької через «посередництва» польської. Якщо порівняти «danke» та польське «dziękuj», вагаться у подібності навіть не доводиться, адже «ę» означає носовий звук подібний до [en]. У сучасній українській мові носові звуки не збереглися.

Розмірковуючи над цією приємною темою, я вирішила запитати учнів ВМВПУ, чи розділяють вони думку більшості.

Чи знаєте Ви, що означає слово «спасибі»? Які почуття викликає воно у Вас?

Я вважаю, що слово «спасибі» – це слово вдячності. Воно вживається для вираження, висловлення вдячності за зроблене добро, виявлену увагу та ін.

Це слово здатне зігріти своїм теплом. Головне, щоб воно було сказане від щирого серця. Воно допомагає нам ставати ближчими один до одного, передавати енергію добра і світла від однієї людини до іншої.

Слово «спасибі» викликає у мене



приємні відчуття, воно ніби гріє своїм теплом, своєю енергетикою.

Юлія Єременко, учениця групи №41

На мою думку, слово «спасибі» означає вияв подяки та поваги.



Лілія Буряк

Коли люди дякують мені, на душі стає якось тепліше. Шкода, що у наш час багато людей забувають дякувати.

Лілія Буряк, учениця групи №14

«Дякую» таке невеличке слово, але з таким великим значенням. Незважаючи на те, що слово «дякую» вживається в нашій мові щодня,



Любов Завірюха

щогодини, воно не втрачає своєї цінності.

Кожна ввічлива людина повинна вміти дякувати. Але, як на мене, подяка має бути від щирого серця.

Любов Завірюха, учениця групи №14

Чи робите ви приємні сюрпризи або ж подарунки на знак вдячності, а не у свята?

Так, я люблю дарувати

неочікувані подарунки. Я отримую багато задоволення від того, що людина щиро радіє моєму сюрпризу. Але це стосується лише близьких мені людей, тому що



Антоніна Ткач

вони радіють цьому від щирого серця, вони чесно скажуть, чи подобається. Ти розумієш, що зробив це даремно, що ніхто не буде з тебе кепкувати. Даруйте подарунки просто так своїм близьким людям, воно того варте.

Антоніна Ткач, учениця групи №17

У наш час мало приємних моментів у житті. Варто над цим замислитись, адже потрібно робити сюрпризи і подарунки не в знак вдячності, а від чистого серця.

У деяких моментах вдячність



Діана Шумейко

проявляється так: телефонувати й згадувати, бути ніжним, інколи приїздити в гості.

Вдячність – це інше ім'я щастя!

Отже, старайтесь робити все для того, щоб було більше приємних моментів у житті...

Діана Шумейко, учениця групи №15



Христина Деревенко

Так, звичайно дарую. Інколи хочеться просто зробити приємне своїм рідним або ж віддячити друзям та знайомим. Дарувати подарунки, звісно, прийнято на свята, але, якщо справа йде не про дорогий подарунок, то варто порадувати ним найдорожчих людей. Це не так важко, можна щось зробити своїми руками на пам'ять. Рідним буде дуже приємно, і вони відчують любов, тепло і турботу.

Христина Деревенко, учениця групи №1

Скільки коштує Ваше «дякую»? Чи можна, на Вашу думку, жити не дякуючи? Чому?

На мою думку, слово «дякую» потрібно говорити людям, які щось для нас зробили. Наприклад, допо-



Володимир Іващенко

могли в тяжку хвилину, підтримали. Цим простим словом «дякую» ми висловлюємо свою вдячність у різних життєвих ситуаціях.

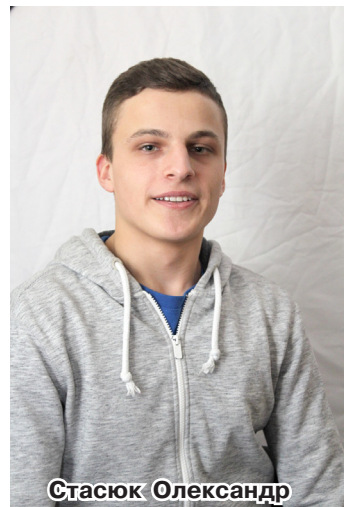
Мое «дякую» не коштує жодної копійки тому, що це слово повинне виходити від щирого серця, а не за гроші чи лестощі, які були сказані в наш бік.

Володимир Іващенко, учень групи №13

Ми кожного дня говоримо один одному «дякую», тому важливо пам'ятати, що справжня вдячність – це лише та, що йде від чистого серця.

«Дякую» – це не оплата, це винагорода (типу призу або медалі), яка не має матеріального еквіваленту. Щиро дякую рідко почувеш.

Ми чудово розуміємо значення



Стасюк Олександр

гарних манер, їх необхідність у повсякденному житті, але найчастіше висловлюємо подяку, ніби мимохідь, не замислюючись про її значення. А між тим, слова подяки мають дивовижні властивості, але вимовляти їх не можна, коли людина знаходиться у роздратованому стані.

Олександр Стасюк, учень групи №20

Чи ображаєтесь Ви на невдячність? Як боретесь з цим почуттям?

На мою думку, невдячність викликає обурення і здивування. Я



Ірина Пенчук

вважаю, що людям, які забувають про слова вдячності потрібно навчитися говорити «ні».

Ірина Пенчук, учениця групи №1

ДЯКУЮ ЧИ СПАСИБІ?

Чи ображаюсь я на невдячність?

Це питання для мене доволі суперечливе. З одного боку, це дійсно, образливо, коли намагаєшся допомогти людині всім, чим можеш, від щирої душі, а потім дізнаєшся, що ти тільки була потрібна для чогось, і все. З іншого боку, ми ж таким чином творимо до-



Кіра Старкова

бро. І тоді обов'язково все повернеться бумерангом, якщо не від цієї людини, то від іншої. Та й потрібно пробачати людям рівно стільки, скільки нам Бог прощає наші гріхи.

А як боротися з почуттям образи? На мою думку, потрібно пам'ятати, що недобрі емоції повернуться, тільки в декілька разів гіршими.

Кіра Старкова,
учениця групи №17

Подяка – це наслідок того, що людина подолала свою гординю, визнала, що в неї чогось не було без іншої особи, а згодом погодилася на допомогу, а вже потім – висловила своє власне ставлення до цієї допомоги.

Людина, яка не дякує – не лише не цінує праці інших людей, але й ставить у ніщо ту людину. Завжди потрібно вчитись дякувати та цінувати допомогу.

Звісно, невдячність викликає прикрість та здивування, що люди, яким ти допоміг, про це забувають.



Світлана Повельчук

Тому, невдячним людям потрібно навчитись відмовляти. Спочатку це буде викликати жалість до людей, а потім ти будеш здивований самим собою, тому що ти зміг сказати людині, яка тобою просто скористалась, «Ні».

Тому я вважаю, що потрібно допомагати людям, які допомагають тобі, а на невдячність просто не звертати уваги.

Світлана Повельчук,
учениця групи №15

Чи завжди дякуєте ви? Чим має супроводжуватися слово вдячності?

У житті кожної людини приходить момент, коли потрібна допомога або підтримка. У важкі хвилини тобі буде байдуже від кого вона: від друзів, рідних або просто знайомих людей. Тобі буде приємно почути теплі і добрі слова, які будуть гріти душу та заспокоювати.

Напевне, кожному після такого хочеться щиро віддячити ту людину, яка тобі допомогла. І не важливо, яким чином: подарунком, коштами чи просто словом «ДЯКУЮ», але від усього твого сердечка.

Задумайтесь самі, скільки разів на день ви говорите слово «дякую»? Мабуть, кожна людина його вживає не менше 5 разів за добу! Можливо, воно щось значить? А найголовніше, що слово «дякую» ти можеш не лише сказати, а й передати посмішкою, дотиком, жестом або щирими обіймами.

Посміхайтесь, і будуть посміхатися вам, поважайте, і будуть поважати вас, а головне: дякуйте і підтримуйте, і вам будуть відповідати взаємністю! Через пев-



Агнеса Нестерук

ний час ви побачите, як одне просте слово «дякую» змінить ваше життя на краще!

Агнеса Нестерук,
учениця групи №14

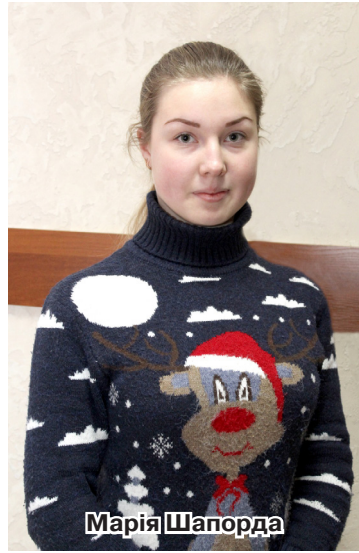
Особисто я впевнена, що це слово може творити чудеса. Якось я натрапила на одну замітку про ввічливого водія маршрутного таксі. Кожному пасажирові він говорив «спасибі» за те, що вони обрали для поїздки саме його авто. Люди спочатку ніяковіли від такої ввічливості, а потім звикли і стали дякувати у відповідь водію.

Як часто ми говоримо «спасибі»? Інколи не лише тоді, коли хочемо подякувати, а й навпаки у формі відмови. Одні говорять це слово тільки тоді, коли їм це потрібно, інші вважають його не таким уже й важливим. Але є такі люди, які звикли переводити значення цього слова до споживчого характеру. Наприклад, ««Спасибі» в кишеню не покладеш», «За «спасибі» ситий не будеш».

Чим щиріше людина дякує за все хороше навколо себе, тим більше гарного та позитивного

відбувається в її житті.

Скажімо «спасибі» своїм батькам, інакше б нас ніколи не було на цьому світі. Також подякуємо людям, що відкривають у нас нові можливості та таланти, друзям, які завжди готові підтримати нас.



Марія Шапорда

Потрібно вживати це слово тому, що воно робить щасливим не лише нас, а й людей, які поруч з нами, створює святковий настрій. Говоріть один одному чарівні слова і можливо світ стане добрішим і трішки кращим.

Марія Шапорда,
учениця групи №20

Я майже завжди дякую, адже мені приємно казати слова



Олександр Кавун

вдячності та отримувати їх на свою адресу. Кожне слово вдячності має супроводжуватися також почуттям вдячності.

Олександр Кавун,
учень групи №1

Чи є у Вашому житті такий педагог (шкільний вчитель чи працівник ВМВПУ), якому б Ви хотіли подякувати і за що?

У моєму житті було достатньо вчителів, яким би я хотіла щиро подякувати за сумлінне старання навчити нас чогось. Але вступивши до училища, в мене з'явився перший в моєму житті майстер виробничого навчання Людмила Степанівна Андрущенко.

На мій погляд, ця людина – чудовий вчитель, тому що вона справді хоче пояснити та навчити, як потрібно правильно готувати. Були такі моменти, що я не могла дечого зрозуміти. Я підходила

до неї зі своїми питаннями, а вона усіма способами старалася дати відповідь на ту чи іншу інформацію. На уроках Людмила Степанівна завжди забезпечує нас роздатками, презентаціями та іншим різним цікавим матеріалом, щоб ми могли побачити, як має виглядати страва.

У такі моменти життя починаєш розуміти, що є на світі такі Люди з великої літери, бо по-іншому сказати не можна, які піклуються про



Дарина Шарова

майбутнє кожного з нас. Побільше б таких людей! Дякую Вам, Людмилу Степанівно, за те, що ви є в житті кожного з нас.

Дарина Шарова,
учениця групи №41

За 3 роки навчання у ВМВПУ найкращими викладачами особисто для мене стали класний керівник Марія Василівна Бондарчук та майстер виробничого навчання Тетяна Миколаївна Расулова. Дякуючи цим двом тендітним жінкам, ми стали маленькою частинкою великої дружньої родини ВМВПУ. За період навчання у нас, як і в інших групах, були різні негаразди, але з кожної важкої ситуації нас навчили виходити з посмішкою та з хорошим настроєм.

У нашому училищі всі вчителі є фіхівцями своєї справи, вони допомагають нам знайти щось



Діана Горлата

своє у житті і цим підкреслюють індивідуальність кожного учня. Я радію, що навчаюсь у найкращому училищі, адже в ньому працюють найдосвідченіші викладачі!

Діана Горлата,
учениця групи №15

Чи можете поділитися своїм найбільшим подвигом чи найкращим вчинком, за який Ви отримали своє «достойне» «спасибі»?

Не знаю, чи можу я назвати свій

вчинок подвигом, але добре знаю, що отримала за це щире «дякую».

Було це влітку. У нашому селі проживає одинока старенька бабуся, якій не тільки немає кому допомогти по господарству, але й принести води. Ми з сестрою вирішили їй допомогти на літніх канікулах по господарству: прибирали у хаті, обробляли город, приносили воду і просто розмовляли. За відвідуванням старенької ми не помітили, як пролетіло літо. Настала осінь. Прийшов час збирати урожай. Поки ми із сестрою поралися на городі, бабуся нам приготувала смачний обід.

Зібравши весь врожай, ми всі сіли за стіл. І тут на обличчі у бабусі з'явилися сльози. Ми запитали, чому вона плаче. Бабуся посміхнулася і сказала: «Це сльози радості, я дуже вдячна вам за вашу



Марія Власенко

допомогу, адже тепер я впевнена, що переживу зиму, тому що тепер в мене є картопля, а це – другий хліб.»

Ми йшли від бабусі, і на душі було так добре і тепло від того одного слова «дякую», а бабуся стояла на порозі і все промовляла: «Дякую, дякую...».

Марія Власенко,
учениця групи №41

Не суттєво, яке із цих слів – «дякую» чи «спасибі» ви вживатимете. Головне, щоб вони лунали від душі.

Я переконана, що слова вдячності мають чарівний вплив як на адресата, так і на адресанта, допомагають нам стати ближчими один до одного. Не бійтеся робити гарні справи, щоб отримувати ці слова та дякуйте самі.

Дякуйте своїм батькам за те, що дали вам усе найкраще, що у них було: доброту, ніжність, любов, віру в краще майбутнє.

Дякуйте близьким людям (коханим, друзям) за те, що крокують пліч-о-пліч з вами по життю й витримують всілякі стани, настрої, емоції.

Дякуйте Господові за те, що дав вам життя, можливість чути спів птахів, бачити схід та захід сонця, розуміти один одного.

Над опитувальником працювали Л.В. Березюк та О.М. Гнатюк, майстри виробничого навчання

СПОГАДИ ВИПУСКНИКА

Не без ноток ностальгії згадую зараз літо 2015 року. Добре пам'ятаю, як я прийшов до училища із документами, зайшов до кабінету та віддав їх, на той момент, невідомим мені людям. Я навіть не міг уявити, що на мене очікує... Я думав, що йду здобувати професію, але здобув я набагато більше!

Пам'ятаю перший день, коли ми увійшли до кабінету, здавалося, що там було просто безліч студентів. В аудиторію зайшли дві людини, і я не розумів, хто з них мій класний керівник... З часом я став думати, що у мене два класних керівники. Після шкільного формату навчання було важко зрозуміти різницю між класним керівником, майстром виробничого навчання та учителями. Але вже через півроку я зрозумів, хто такий майстер та зрозумів його роль у моєму навчальному процесі

та житті...

Дійсно, Алла Володимирівна Чухно зіграла у нашому житті важливу роль! Скільки всього вона пережила з нами... Це був для неї такий же перший рік, як і для нас. Ми разом «пізнавали» ВМВПУ. Пам'ятаю, як ми вперше чергували по училищу, як бігали до «мами» за порадою. Алла Володимирівна, окрім знань та практики, давала нам чудові життєві поради, ділилася досвідом, своїм і є успішним і не зовсім. Чим ближче до випуску, тим більше шкодую, що не пішов до ДПТНЗ «ВМВПУ» після 9-го класу...

Звичайно, й про Романа Володимировича маю що сказати. Він для нас був, як янгол-охоронець: ми його мало бачили, але скільки всього він зробив заради нас! Скільки оцінок допоміг покращи-

ти! Скільки відносин допоміг налагодити! Скільки часу приділив нам! Розуміємо, що багато чим завдячуємо саме йому!

Ще декілька днів, і вже я отримаю диплом...

Для когось це просто документ, а для мене спогад – спогад усіх переживань, усіх подій... Здача курсового проекту, дипломної роботи, екзамен – все це закарбується у моїй пам'яті!

За цих півтора року в училищі я отримав більше, ніж просто професію! Я отримав безцінний досвід, чудові знайомства, дорогих мені друзів!

Від імені всього колективу групи №5 дякую ДПТНЗ «Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищу» за цих 18 місяців – 1,5 року незабутніх вражень та емоцій.

В.Глинчук, учень групи №5



ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

Шановні випускники, попереду багато нових і цікавих доріг, вибрати і пройти які потрібно вам вже самостійно. Кожна з цих стежок лише тоді приведе до успіху, коли ви дійсно захочете цього, досягнувши найвищого ступеня майстерності в тій справі, яка вам подобається.

Я не буду бажати вам легкого життя без випробувань, тому що такого не буває. Але нехай же ваш перший крок буде вдалим, адже саме від нього залежить так багато! Нехай кожен прожитий день радує вас позитивними емоціями і досягненнями!

Що б не сталося, впевнено крокуйте до чітко поставленої мети, – і тоді у вас обов'язково все вийде! Поважайте своїх батьків, зберігайте їхні традиції і працюйте на славу рідної країни.

Ви – молоді і сильні, здорові і перспективні – і є нашою надією, нашою майбутньою опорою. Ви – наше сьогоднішнє і наше майбутнє, тому не бійтеся втілювати всі ваші бажання в життя.

У добру путь!

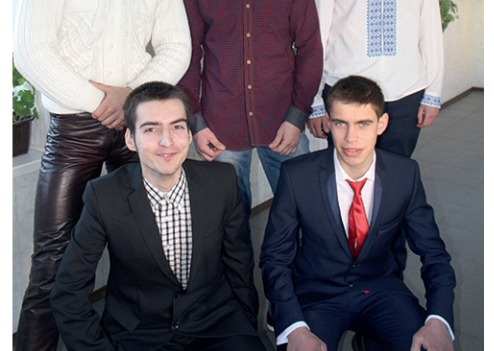
Т.М. Расулова, майстер виробничого навчання

До побачення, навчальний заклад!

Ось і добігає кінця наше навчання у ДПТНЗ «Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі». Ці півтора року промайнули, як хвилина. За цей час ми з одногрупниками потоваришували і стали друзями. Пригадую, як півтора року тому ми ще не знали один одного, лише перекидалися поглядами і починали потроху знайомитись. За період нашого навчання з нами було все: радість, тривоги, перездачі, перша курсова і дипломна роботи. Ми потоваришували із вчителями, хоча, на перший погляд, вони нам здавалися суворими, але це не так. Вони віддали нам частиночку себе, і за це ми хочемо подякувати їм.

Я щасливий, що тут навчаюсь, адже знайшов нових друзів, товаришів. Хочу подякувати керівництву своєї групи: майстру виробничого навчання Тетяні Миколаївні Расуловій, класному керівнику Ганні Едуардівні Ткачук, які своїм прикладом навчали нас дорослого життя, розуміли і давали можливість на виправлення своїх помилок. Вони зуміли здружити нас так, що ми стали великою сім'єю. Тому я задоволений своїм вибором, що саме у нашому училищі здобув професію «Оператора комп'ютерного набору. Електромеханіка з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».

Відверто раджу тим, хто вагається, вступати сюди, чині: обирайте ВМВПУ, не пошкодуєте!
Сергій Бевз, учень групи №22





УРОКИ ЛЮДЯНОСТІ

створена так, що запам'ятовує різні миті зі свого життя, та лише від неї залежить будуть вони позитивними чи негативними.

Війна... В які б часи вона не йшла, — це найстрашніша та найжорстокіша сторінка в історії людства. Стільки горя, страждань та

болю приносить вона в наші сім'ї. Словами важко загоїти болючі рани серця.

Як прикро, що сьогодні під час бойових дій проливається невинна кров наших рідних, близьких, друзів, звичайних людей — українських патріотів, захисників своєї Батьківщини.

Наші герої вірять, що настануть кращі часи. Кожен день, кожна мить вони своїм прикладом та вчинками доводять безмежну любов до рідної України, самовіддано захищаючи її незалежність. А ми, всі ті, чие життя і спокій

оберігають захисники, повинні цінувати їхній подвиг, пам'ятати добро, яке вони роблять для нас, зігрівати любов'ю їхні серця, говорити теплі слова, бути милосердними та чуйними.

Кожен з нас повинен усвідомити, що українські бійці ризикують своїм життям та здоров'ям заради нашого безтурботного сьогодення. Найголовніше — не залишатись байдужими. Як влучно сказав Сааді: "Якщо ти байдужий до страждань інших, — ти не заслуговуєш називатися людиною".

Працівники та учні нашого навчального закладу завжди протягують руку допомоги тим, хто її потребує. Ми проводили благодійні акції "Збудуй храм в душі своїй", приєднувалися до "Естафети милосердя", перерахували одноденний заробіток постраждалим внаслідок виконання військових завдань в зоні АТО, відвідали поранених у Вінницькому обласному клінічному шпиталі Ветеранів війни, придбали бронезилети для наших патріотів, приготували захисникам півтисячі банок вітамінної суміші "Еліксир Перемоги" зі словами побажання на етикетці "Хай Бог дасть на здоров'я", відправили за-

хисникам на лінію фронту більше 320 літрів консервації, писали сповнені вдячності і любові листи, зварили більше 30 000 вареників, збирали кошти, на які були придбані фрукти, пекли солодощі та пасхальну випічку.

Нещодавно медичний працівник нашого закладу Лариса Миколаївна Чічіок разом з ученицями групи №17 Оксаною Літвін, Юлією Корягіною, Вікторією Трачук та учнями групи №39 Сергієм Цимбалом та Іваном Орленком відвідали важкохворих прооперованих Віктора Сергійовича Цися та Владлена Михайловича Титоренка у Вінницькому обласному клінічному шпиталі та передали грошову допомогу, зібрану працівниками та учнями училища під час щорічного фестивалю-ярмарку «Щедра та гостинна наша Україна», зі словами поваги та вдячності за виявлені мужність та героїзм.

Хочеться побажати нашим захисникам міцного здоров'я, безмежного щастя, пошани та душевного спокою. Миру, добробуту та злагоди — у ваші оселі, віри, надії та любові у наш спільний дім — рідну Україну.

Н.П.Жила, завідувача бібліотекою

Не бійся ворогів — у гіршому випадку вони можуть тебе вбити.

Не бійся друзів — у гіршому випадку вони можуть тебе зрадити.

Бійся байдужих — вони не вбивають і не зраджують,

Але тільки з їхньої мовчазної згоди існують на землі зрада і вбивство.

Б. Ясенський

У народі кажуть, що час — найкращий лікар, але, хоча роки швидко минають, — пам'ять уперто вертає нас назад. Людина

Добрі вчинки завжди приносять радість, залишають пам'ять у серцях людей, які потребують нашої допомоги.

У зв'язку з надзвичайною ситуацією в Україні допомога потрібна багатьом солдатам, котрі захищають наше життя, підставляючи свої мужні плечі заради майбутнього своєї держави.

Ось і нещодавно після обстрілів у Світлоградській Дузі 18 грудня було важко поранено вісьмох солдатів Української армії. Наступного дня вертоліт доставив їх до військового шпиталю у м. Вінниці, де нашим захисникам була надана медична допомога. Хтось одужав швидше, а когось чекає тривале лікування.

Нещодавно учні групи №17 у складі: Оксани Літвін, Юлії Корягіної, Вікторії Трачук та учні групи №39 Сергій Цимбал та Іван Орленко поїхали до важкохворих для того, аби підтримати

ВОНИ — ЗА НАС, А МИ — ЗА НИХ

їх та надати їм грошову допомогу від нашого училища.

Ми завітали в палату до усміхненого зовні та доброго всередині чоловіка Віктора Сергійовича Цися. Вже спілкуючись, ми дізналися, що йому 42 роки, народився він у Полтавській області в селі Луговому. На жаль, він розлучений, але має сина. Віктор Сергійович розповів, що з 2014 року знаходиться на цій «гібридній» війні. Побував і в Пісках, і в Луганську, і в Артемівську, а також у Світлоградській Дузі, де і отримав кульові поранення.

З його слів ми зрозуміли, що морально важко навіть

розповідати про всю цю ситуацію, що відбувалась, і яку власними очима бачив військовий. Віктор Сергійович не вдавався до подробиць, але ми трішки дізналися і про ворогів, і про своїх. «Під час обстрілів у Світлоградській Дузі загинуло 5 українських військових», — каже поранений. Після цих слів усмішка з

обличчя нашого захисника почала повільно згасати.

Прослухавши його розповідь, ми запитали: «Чи приїде до Вас хтось із близьких?» На це Віктор Сергійович відповів тихо і з сумом: «Так, після Нового року чекаю на приїзд родичів».

Вийшовши з палати, нам всім стало сумно, адже ми розуміємо, як для людини важливо, щоб до неї хтось завітав просто для того, аби поцікавитися станом здоров'я та справами. Підтримка близьких у такому стані бійців — це головне на теперішній момент.

Ю. Карягіна, учениця групи №17

Милосердя врятує світ

Хто з нас задумувався над тим, як проживає свій день? Напевно таких дуже мало. Кожного ранку ми прокидаємося з думками про те, що необхідно зробити, куди поїхати, кого відвідати. І ось «марафон» починається. Ми біжимо, летимо, кудись поспішаємо: на навчання, роботу, чи просто у справах. Купуємо, здаємо, знаходимо, просимо, виконуємо, доручаємо, керуємо... І так аж до самої ночі.

А от би зупинитись на хвилину по дорозі у свою буденність, оглянутись навколо, затримати час... Ми одразу ж відчуємо, що потрібні комусь, що якась людина просить нашої допомоги. Якби кожен з нас був трішечки уважніший до інших, якби вмів співчувати, був милосердним, — проблем було б менше, а щасливих людей більше.

Кожного вечора після важкого дня я дивлюсь новини або читаю їх в Інтернеті чи газеті і розумію, що радіти там немає чому. Починається усе з жакливих повідомлень про зону АТО, про бійців, про жертви... Серце стискається, хочеться, щоб нарешті усе припинилось, і найбільше хочеться чимось допомогти бійцям, які віддають за нас життя. Листаємо сторінку далі. І що бачимо? Жертви вбивств, насильств, пограбувань. Мимоволі думаємо, як люди можуть бути такими жорстокими і чинити злочини? І впевнені, що ми захищені від таких випадків, адже обережні більше, ніж інші.

Далі, пробігаючи очима, читаємо оголошення, «крики душі» від обезнадіяних

матерів, які просять допомоги на лікування своїх дітей. Думки важкі, на серці неймовірний сум від тих новин, що прочитала, немає настрою, і робити що-небудь уже не хочеться. Усі ці люди не мають більше на кого покластися, тому просять допомоги у небайдужих. А скільки їх, тих самих «небайдужих»? Жодна людина не скаже про себе, що вона безсердечна чи немилосердна до чужого горя, хоча, часом, пройде повз і навіть не допоможе нужденному, що просить гроші, або не зверне уваги на жінку, яка хапаючи за руки, проситиме допомоги, щоб знайти загублену дитину. Ну звісно ж, робота в офісі важливіша, ніж старенька квולה бабуса, яка не може самостійно перейти дорогу з важким пакетом у руці.

Якщо запитувати себе, що насправді врятує світ, то відповідь знаходиться сама по собі: звичайно ж, милосердя. Потрібно бути уважними до інших, уміти співчувати, не відгороджувати себе від людських проблем. Потрібно знайти час на допомогу. Кожного разу, зробивши добро, ми ошасливуємо якусь людину, і вона взамін буде вдячна вам до кінця життя. Чим більше добрих справ ми робимо, тим менше читаємо сумних новин. ЯЯ для себе зробила багато висновків, тому і своїх друзів, і дітей вчу бути милосердними, чуйними та співчутливими. Я з охотою беру участь у всіх благодійних заходах, адже вірю, що ми можемо врятувати світ своєю добротою.

В.В. Вінярська, майстер виробничого навчання

Вареники по-домашньому — в АТО



Війна... АТО... Ці страшні слова стали вже частиною нашого життя. Кожен, чим може, намагається допомогти військовим, які беруть участь у воєнних діях на Сході нашої держави.

Уже не перший рік учні нашого училища займаються волонтерською діяльністю. У цьому році учні групи долучились до доброї справи.

Зусиллями наших майбутніх кухарів зліплено 5000 вареників. Кожен з нас намагався разом зі смачною начинкою вкласти у цю українську національну страву частинку своєї душі, любові і підтримки. Процес ліплення вареників супроводжувався лише позитивними емоціями:

радістю, піднесенням, задоволенням від того, що маємо можливість хоча б чимось допомогти справжнім патріотам України.

Маємо надію, що наші захисники смакуватимуть цими варениками і згадуватимуть про рідний дім, про родину... Згадають і про нас — тих, хто нехай і маленькою справою, але намагається долучитися до захисту нашої країни.

Ми цінуємо мирне небо над нашими головами і вдячні військовим за те, що маємо можливість спокійно жити і навчатись.

Учні групи № 8 та А.Г. Войцещук, майстер виробничого навчання



11 СВЯТО ВОДОХРЕЩА: ТРАДИЦІЇ МИНУЛИХ ПОКОЛІНЬ

З давніх-давен українці возвеличували воду, саме тому 19 січня всі християни відзначають свято Водохрещення. Хрещення Господнє або просто Водохреща – це велике православне та греко-католицьке свято. До наших днів дійшло безліч традицій, вірувань, обрядів, прикмет – всі вони передаються з покоління в покоління і тому вважаються живими та сучасними.

Заглибившись в історію виникнення цього свята дізнаємось, що, коли Ісусу виповнилось 30 років, Його було охрещено в річці Йордані, тому це свято ще іноді називають Йорданом. Саме тому щороку усі водойми: джерела, річки, озера, ставки освячуються священиками.

За традиціями, яких дотримуються і досі, ввечері напередодні третьої святої вечері, готується «голодна» або «пісна» кутя. В переддень, 18 січня прийнято нічого не їсти, а вже зі сходом першої зірки сідають всією родиною за вечерю, яка також має бути пісною. Готують вареники з капустою чи картоплею, смажену рибу, обов'язково узвар. Після вечері, за повір'ям, кутю залишають на столі, а біля неї ставлять запалену свічку та ложки.

Кохались селяни вірили, що в ніч з 18 на 19 січня і (саме опівночі) з водою у водоймищах відбуваються дивовижні, надприродні діяння, але насправді цього ніхто не міг по-

бачити, адже вода була під товстим шаром льоду. Багато людей у цей день набирали воду у свої посудини та зберігали за іконами, бо вода вважалася цілющою та ніколи не псувалась, скільки б часу не знаходилась в посудині, і тому вона була такою важливою та допомагала у здійсненні різних обрядів.

Незмінною та й, напевно, обов'язковою залишилась традиція вирубування ополонку у водоймищах перед Водохрещем. З криги вирубували хрест, обкладали його гілками сосни. Є думка, що вода очищується сріблом, саме тому після ранкового Богослужіння під церковні співи священик занурює в ополонку срібного хреста і тим самим освячує воду.

І вже тоді найпоширенішою традицією є, звичайно ж, купання в освяченій ополонці. Щороку все більше українців наважуються скупатися у крижаній, але очищеній воді, бо вірять в її цілющу силу. Сам процес купання захоплює неймовірними враженнями та почуттями, тому цієї традиції слід дотримуватися обов'язково.



тися обов'язково.

По закінченню дня люди повертаються до своїх домів, кроплять освяченою водою будинок, сараї, худобу, вмивають маленьких дітей.

Наступного дня люди повертаються до своїх буденних справ, і на цьому закінчується цикл Трьох свят. Але животворний дух різдвяних свят залишається на весь рік. Із чистими думками та тілами люди починають Новий рік, який приносить безліч нових сюрпризів.

Кіра Старкова, учениця групи №17

Цілюща вода

Водохреща, Йордан, Хрещення Господнє – так називають велике свято різдвяного циклу, яке відзначають 19 січня.

Напередодні Водохреща, а саме ввечері, є друга свята вечеря – так звана «голодна кутя». Страви, як і 6 січня, мають бути пісними, та не обов'язково готувати усі 12 страв.

Можна приготувати смажену рибу, вареники з капустою, гречані млинці на олії, кутю та узвар. А ось 19 січня вже влаштовується пишний стіл з різними смаколикками.

Наші пращури вірили, що опівночі перед Водохрещем вода в ріках хвилюється. Сміливі посеред ночі йшли подивитись на це явище. А ще краще було набрати цієї води й заховати за образами на випадок поранення або тяжкої хвороби.

У це свято вода набуває цілющих властивостей. Свячену воду давали випити кожному члену родини натщесерце. Воду давали й худобі, щоб хвороб не боялась. Цією водою також освячували хату. Дівчата наливали воду у миску, кидали туди намісто або кетяг калини і вмивались, – щоб бути вродливими.

Зараз же обряди, традиції та вірування українців чомусь відходять. Сучасний світ вимагає від нас змінювати свої життєві принципи. Ми з кожним днем рухаємось вперед і дізнаємось щось нове.

Для кожного давно не секрет, що пити воду, яка ллється із крану – не те що не корисно, але й

шкідливо. Навіть, очищуючи воду за допомогою фільтру, ми не зможемо отримати жодних корисних властивостей. То що ж робити? Є спосіб в домашніх умовах отримати воду, яка буде насичувати організм корисними речовинами, очищати його, а при тривалому застосуванні позбавить від багатьох хвороб.

Найпростіший спосіб: відстояну воду довести до кипіння і відразу ж охолодити. Структура молекули води змінилася, і вода вже набагато корисніша звичайної.

Кращий варіант «оживити» воду – це настояти її з кремнієм (його можна купити в будь-якій аптеці). На три літри води необхідно покласти від 3 до 5 камінчиків чорного кремнію, накрити ємність з водою, але краще не кришкою, а марлею, і настоювати дві доби. Далі потрібно обережно перелити воду в іншу посудину, але при цьому залишивши 2-3 нижніх сантиметра рідини. Справа в тому, що кремній облягає шкідливі мікроорганізми і хімічні елементи. Ця вода буде насичена кремнієм, а як відомо, цей мікроелемент – один з важливих для нормального функціонування людського організму.

Варто пам'ятати, що термін зберігання отриманої води не більше 6-7 годин, але по клопотах над приготуванням такої води варто.

Та й взагалі, пийте воду із задоволення і хорошими думками.

За матеріалами Інтернет-ресурсу підготувала Т.М Черниш, викладач спеціальних дисциплін

Богоявлення на березі Йордану

Про свято Хрещення Господнього, яке відзначається в Україні 19 січня, ми дізнаємось з першоджерела – Євангелія від Матвія 3:13-17. У той час Іван Хреститель звершував святе діяння на річці Йордані. Усіх, хто визнавав та сповідував свої гріхи, Іван охрещував у воді. Люд слухав проповіді та, звершуючи духовну таємницю, освячувався по вірі.

Що ж означає саме священнодійство – прийняття водного хрещення? Занурюючись у воду, людина «омиває» свої гріхи і виходить духовно чистою. Цей процес неможливий без усвідомлення своєї гріховності та віри у Господнє прощення. Таким чином, «хоронячи» своє «старе» гріховне життя у воді, охрещений «воскресає» для «нового» праведного та сповненого радості і добрих справ життя.

Якось до Івана приходить Ісус та просить Його охрестити. Звичайно ж, Іван здивований, бо розуміє, що перед ним стоїть Святий Божий Син, Якому не потрібне покаєння та омиття, адже Він – без гріха. Іван мовить: «Господи, це мені треба хреститися від Тебе». На що Ісус відповідає: «Залиш перечити. Так належить виконати всяку правду». Тоді Іван погоджується, бо знає, що і він долучається до цієї правди, яку потрібно виконати на землі.

Після хрещення Ісуса стається диво. Він виходить на беріг, і одразу відкривається небо, звідки на Нього ніжно спускається голуб та лунає голос: «Це Син Мій улюблений, в Якому – Моя добра воля».

У цей момент відбувається богоявлення, адже Сам Бог – Отець Небесний – засвідчує, що Ісус – Його улюблений Син, в Якому і відкриває Свою добру волю – спасіння для всіх віруючих. А голуб, що спускався до Ісуса – образ Духа Святого, Який і до теперішнього часу ніжно спускається до наших сердець, вказуючи на вірну дорогу.

Таким чином, Господь показує, що і ми як християни, а отже, послідовники Ісуса Христа, маємо охрещуватися по вірі в Сина Божого заради власного спасіння та вічного життя з Ним – у тих небесних оселях, які Він приготував Своїм вірним.

І.О. Колодкіна, майстер виробничого навчання

Плоди чи кава?

Ці подруги рука об руку завжди
Ідуть собі удвох із віку в вік.
На крок попереду постійно старша,
Молодша ж підтюпцем біжить услід.

У старшої завжди немає часу:
Із поля зрілого вона летить у сад,
Спішить наповнити свій кошик вчасно –
До пізньої години на ногах.

Молодша звикла висипатись вдосталь
І пити каву зранку до зорі,
Щовечора з котом ходити в гості
І лузати насіння надворі.

Старша одягнена в барвисті шати,
У русих косах – золотий вінок.
Закутана молодша в теплім шарфі,
До самої землі на ній хутро.

У кожній притчі є мораль проста,
Вона навчає істиною жити,
Хай мудре слово вимовлять уста, –
Це допоможе вірити й творити.

Чи розпізнав ти в працівниці – осінь,
А зиму – у лінійній дівчині в хурті?
Той, хто посіяв, той збирає й досі,
Хто любить сон, – усе дрімає на печі.

Подумай, друже, з чим прийде до Бога:
З плодами чи із кавою в руках?
Якщо у кошику нема нічого,
То принесеш Йому земний лиш прах.

Христос трудився на землі багато,
Не мав спочину вдень, а ні вночі,
Він кожному заповідає свято:
«Ви сійте! Я пошлю благословінь дощі!»

Ірина Колодкіна, майстер виробничого навчання





ВМВПУ – за чисту Вінницю!

Закінчення. Початок на стор. 1

У саркастичному в якомусь змісті цього слова наступному мультику про екологічну корову показаний цікавий, проте вражаючий сюжет. Корова харчується не травою, а побутовими відходами, які перетворили пасовисько на звалище сміття. Потім тварина спускається до річки і, замість чистої води, п'є «розчин», який з нафтопереробного заводу крізь каналізаційну трубу вливається до водоймища. Корова вдихає клуби диму та газу, що викидають у повітря фабрики, та врешті-решт дає замість молока... нафтопродукт, яким господиня сміливо заправляє бак свого автомобіля. Ось така сумна картина...

Та зараз давайте поговоримо про позитив, адже напрацьован та показового досвіду, наприклад, у нашому місті є чимало. За рейтингом українських міст 2015 року за якістю життя Вінниця посіла І місце.

Стратегія розвитку «Вінниця – 2020» відображає нові амбітні цілі розвитку міста, які вказують шлях до досягнення його сталого майбутнього як динамічного та креативного міста для життя і роботи. Мета Стратегії розвитку міста – перетворення Вінниці на сучасне європейське місто – вимагає принципової зміни підходів до усіх сфер його життєдіяльності. Згідно Стратегії наше місто має стати комфортним, інноваційним та регіональним центром.

Ми – на шляху, адже зробили вже чимало!

Як відомо, середньостатистична людина «виробляє» від 1 до 1,5 кг відходів на день: рештків їжі, пакетиків, пляшок тощо. Отже, кожен з нас – це своєрідний міні-завод з виробництва сміття, який за рік продукує 370 кг відходів. Якщо населення Вінниці складає 372000 жителів, то за рік ми продукуємо 140000 тон сміття, а це майже 7000 вантажівок, які вміщують в себе 20 тон, ЩОРІЧНО.

Куди ж це все зникає? Це все вивозять на Стадницький полігон, який знаходиться неподалік Вінниці. Чистотою міста та захороненням сміття у Вінниці займається комунальне унітарне підприємство «ЕкоВін». З 2005 року на полігоні немає пожеж, які траплялися раніше внаслідок заго-

ряння газу метану, що утворюється внаслідок перегнивання відходів. Сміттесортувальна станція відбирає неорганічне сміття та відправляє його на відповідні заводи, а органіку утрамбовує на звалищі методом «гамбургеру» – 2 м сміття пересипають двадцятью сантиметровим шаром землі, піску, глини чи будівельних відходів (побита цегла, каміння – все, що не горить). А метан надходить до газозбірних свердловин, а далі – на когенераційну установку, яка зі сміття (тобто з газу, який утворився внаслідок перегнивання відходів) виробляє електроенергію. Передовий досвід в Україні «ЕкоВін» втілює в життя та популяризує вже протягом 12 років. Громадські, благодійні організації та фонди спільними зусиллями та власним прикладом пропагують чистоту міста, в якому ми живемо, та в якому народжуються і зростають наші діти.

ВМВПУ вже більше 10-ти років поспіль цілорічно розділяє відходи та здає пластикові пляшки і макулатуру до відповідних пунктів. Протягом останніх трьох років ми зібрали та відправили на повторну переробку 127717 PET-пляшок та 20430 кг паперу. З 2016 року на першому поверсі училища стоїть тара для збору відпрацьованих батарейок, які в подальшому відправимо на переробний завод у місто Дніпро.

Після проведеного заходу, на якому були присутні учні та працівники нашого навчального закладу, дехто виявив бажання написати відгук про почуте. Ми сподіваємось, що ця тема не залишить байдужим нікого та підштовхне до рішучих дій для покращення

якості життя у Вінниці ще у більшій мірі.

Нещодавно в конференц-залі нашого училища була проведена зустріч з представниками «Екологічного міста». Мета проекту полягає в тому, щоб Вінниця стала сучасним, чистим, комфортним, європейським містом інновацій, містом здорових людей, які дбають про себе та своїх дітей, своє майбутнє. Проект «Екологічне місто» був створений у рамках проекту «Smile City».

На цьому заході нам розповіли, що треба розділяти відходи на: сухі (скло, папір, пластик, пет-пляшку, метал) та вологі (органічні відходи, рештки їжі, засоби гігієни).

Перед тим, як викинути щось у смітник, відходи треба розділити по пакетах та покласти у спеціально відведені для цього контейнери. Ми також дізналися про вогоринне використання відходів за допомогою переробки, повторного використання, а також використання відходів як джерела енергії («відновлення енергії»).

Взагалі, мої враження про цю зустріч дуже позитивні. Я почув і те, що я вже знав і роблю в повсякденному житті, і децю нове.

Валерій Рудніченко, учень групи №6

Наша група побувала на виховній годині, на якій представниця з проекту «ЕКОЛОГІЧНЕ МІСТО» розповідала нам про те, що потрібно знати про переробку та повторне використання відходів і те, як правильно розділяти відходи у своїх домівках.

Я вважаю, що цей проект є важливою складовою життя нашого міста, тому що завдяки йому ми можемо зберегти красу навколишнього середовища. На мою думку, саме такі проекти можуть донести людям різного віку, що природу обов'язково потрібно берегти, адже її ресурси є вичерпними.

Особисто я підтримую цей проект. Для себе я вирішила, що в подальшому буду розділяти відходи і заохочувати до цього свої близьких, знайомих та друзів. Це не важко, але цим поки що, малим відсотком, ми будемо створювати для себе чисте, сучасне та європейське місто, чим створимо здорові умови для проживання не лише для себе, але і для своїх майбутніх дітей!

Тож, давайте підтри-

мувати цю чудову назву нашого міста — Smile City — не лише на словах, а й діями!

Вікторія Консевич, учениця групи №10

На цьому заході я дізнався про концепцію «3R»: Reduce – скорочення, Reuse – повторне використання, Recycle – переробка відходів.

За допомогою «3R» можна не просто повторно використовувати в побуті наші відходи, але і покращити становище сучасних сміттєзвалищ, тоді сміття стане менше! Цим самим ми будемо витратити вдвічі менше ресурсів на виготовлення, наприклад, пластику, оскільки PET-пляшки можна відсортувати і повторно використати. Але, щоб заводи з переробки сміття змогли працювати, потрібно розділяти відходи на сухі та вологі. При цьому пам'ятайте, що батарейки, будівельне сміття, електроніка, опале листя – окремі види відходів. Та нам хоча б почати з 2 фракцій і в подальшому збільшувати їх кількість. Населення зростає, зростають потреби, і відходів стає все більше. Наскільки чистими будуть наші міста, залежить від самих українців. Тому закликаю усіх: розділяйте сміття! Давайте зробимо наші міста чистішими, щоб не було таких проблем, як на львівському звалищі. Ці проблеми створюємо ми самі.

Володимир Бородянець, учень групи №13

Не всі відходи можна викидати у смітник. Наприклад, батарейки потрібно викидати у спеціалізовані контейнери або ж відносити їх у спеціалізовані місця. При розкладанні батарейок отруйні речовини потрапляють у ґрунт, а потім у ґрунтові води. І тоді ми вживаємо воду зі всіма отими окисами металів, що не виводяться з організму. В результаті, маємо те, що маємо: захворювання внутрішніх органів та кісток.

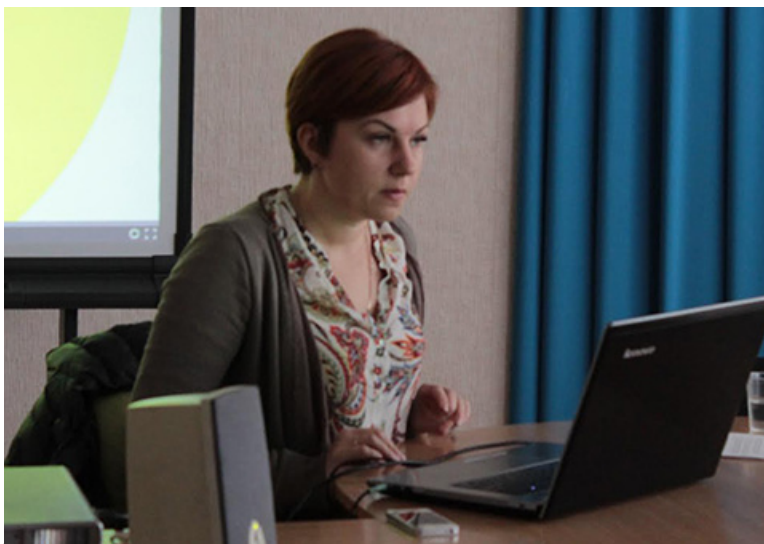
Андрій Шевчук, учень групи №13

Як відомо, неофіційна назва Вінниці – місто усміхнених людей. Під час різних свят та масштабних заходів, що відбуваються у нашому місті, ми спостерігаємо велику кількість смайлів – на малюнках, наліпках, у вигляді костюмів, персонажів тощо. Та найприємніше, звичайно ж, бачити живі посмішки.

Тому чисте місто – це місто здорових та усміхнених людей! Нехай кожен із нас посприяє гарному та сонячному настрою!

Ірина Колодкіна,

майстер виробничого навчання



Леся Найчук презентує проект «Екологічного міста»

Вінниця – це обличчя кожного з нас

Усім відомо, що Вінниця очолює рейтинг українських міст за кількома показниками якості життя. Вінничани найбільше з усіх українців пишаються своїм містом. Гарне місто – це не тільки прибрані та відремонтовані дороги, збільшення зелених насаджень, але й чисте довкілля.

Нещодавно до нашого навчального закладу завітали представники «Екологічного міста» та «ЕкоВіну». Зустріч, яка відбулася з нашими учнями, була дуже цікавою та корисною. Більше уваги було приділено Вінницькому міському сміттєзвалищу. Сміттєвий полігон, який обслуговує Вінницю і розташований неподалік села Стадницькі, займає площу 16 га. Сьогодні тут уже нічого не горить, практично немає запаху, полігон постійно пересипають ґрунтом і дезинфікують. Він вважається одним з найбезпечніших в Україні.

На полігоні облаштовано 22 газозбірні свердловини і когенераційна установка для виробництва теплової та електричної енергії. Побудовано її за кошти німецького інвестора. Вироблену електроенергію продають за зеленим тарифом.

Вивезення і захоронення сміття проводить комунальне підприємство «ЕкоВін». У місті загалом встановлено 1870 сміттєвих контейнерів. Із 33 сміттєвозів 14 уже обладнані GPS-навігацією. Проблем із вивезенням сміття, які були 13 років тому, тепер немає.

Ще на початку 2000-х років це сміттєзвалище було катастрофою як для міста, так і для сіл, які розташовані

поряд з полігоном. Воно нічим не вирізнялося з-поміж тисяч подібних звалищ по всій Україні. У 2013 році на Стадницькому полігоні встановлено сміттесортувальну станцію. А у 2014-му у Вінниці запровадили ще й роздільний збір сміття. Спеціально для цього придбали ще 476 контейнерів для сухих відходів і три сміттєвози.

Кожну секунду в світі з'являється 3,8 кг «екологічно нешкідливого сміття»: недоїдки, яєчна шкаралупа, шкірка від картоплі та інше. Це становить 29% від середньостатистичного сміттєвого кошика сучасної людини. Що ж стосується інших складових, то 25% – це картон і папір, 13% – скло, 11% – пластик, 4% – метал і 18% – інші матеріали.

Так, у нашому місті встановлені контейнери двох типів: для сухої та вологої сумішей. У першому випадку – це пляшки, скло, пластмаса тощо. Для них передбачені контейнери з жовтою кришкою. Для решти – контейнери з коричневою кришкою.

Мета нашої зустрічі з представниками «Екологічного міста» та «ЕкоВіну» – це раз нагадати нам усім, що чисте довкілля – це праця та зусилля кожного. І як приклад, хочу наголосити, у країнах Європи сортувати сміття вчать дітей з дитячого садочка, і я погоджуюсь з цим. Тому, якщо до нашого міста приїжджає велика кількість гостей, і перше враження про наше місто – це чиста вулиця Соборна, то спільними зусиллями такий вигляд може мати кожен куточок нашої Вінниці.

І.І. Довгань, викладач суспільних дисциплін





АРХІТЕКТОР ШЕДЕВРІВ – ВЛАДИСЛАВ ГОРОДЕЦЬКИЙ – НАШ ЗЕМЛЯК

Свого часу армійську службу я відбував у Києві, і мені порадили при першій можливості, піти на ту вулицю, де Центральний Комітет Комуністичної Партії, і подивитися на найцікавіший будинок столиці, на стінах, вікнах і даху якого розсідалися, розлягалися, висіли цементовим зоопарком бегемоти, крокодили, ящери, слони, носороги, леви, тигри, гади, русалки.

Той будинок над прірвою з крутими сходами від театру Івана Франка справив на мене враження – куди б не пішов, а він стояв перед очима. Звичайно, були в Києві і кращі, і розкішніші будинки, але цікавішого не було. Імені архітектора ніхто не знав. Навіть екскурсоводи обходились загадковими відповідями про якогось заможного білогвардійця, який мав багато грошей, і з п'яної голови спроектував кілька поверхів. «Ця дурна витівка, названа будинком з химерами, і є яскравим зразком претензійного декаденсу і занепаду буржуазних смаків».

Однак біля цієї «дурної витівки» щороку збиралося найбільше людей, а потім я десь прочитав, що Максим Рильський називав її дивогляддю, а Костянтин Паустовський писав, що цей будинок був захопленням його дитинства. Саме з книги Паустовського я дізнався, що ім'я архітектора – Владислав Городецький і що родом він – із села Шолудьок Немирівського району Вінницької області. Ці Шолудьки в красивому місці над Південним Бугом біля знаменитих Соколиць і Печери. А в самій Печері є ще один архітектурний шедевр Городецького – мавзолей родини магнатів Потоцьких, якого не можна описати, його треба тільки бачити власними очима. Це єдина споруда, на якій залишено напис: «Плянувал Владислав Городецький».

Його шедеврів по Україні збереглося ба-

гато. А найбільше вражає католицький храм Святого Миколая, якого видно з багатьох пагорбів Києва. І що найцікавіше – Городецький його навіть не проектував. Знаючи його хист до втілення краси, йому просто доручили довести до пуття проект молодого архітектора, і він робив це впродовж десяти літ, непоспішливо, зважаючи кожен свій крок і здав його комісії тільки в 1909 році. Досі це найцінніша архітектурна будівля української столиці.

Владислав Владиславович був веселим і винахідливим чоловіком. Київ зник до його витівок. Дуже часто він ходив вулицями з крихітним мавпленням на плечі. Міг провести Хрещатиком жирафу на поводі, бачили його за кермом перших у стоянці автомобілів, а згодом – і за штурвалом літаків – дружив з самим Ігорем Сікорським, що, виїхавши до Америки, уславився, як винахідник вертольотів.

Другим, рівнозначним архітектурі, кри-



лом таланту Городецького було захоплення мисливством. Він був найкolorитнішою постаттю Київського відділення імператорського товариства правильного полювання і розведення диких звірів, власним коштом спроектував казкової краси головний офіс

товариства з дерева, а головне (при своїй фантастичній зайнятості), займаючись розбудовою Києва, викроював час і для мисливських походів на Кавказ, до Сибіру, Азербайджану і Забайкалля. Він був світовим снайпером зі стрільби і знавцем зброї, а, коли став багатим, то спланував найбільшу мисливську подорож до Тонзанії, велике сафарі до гір і долини Кіліманджаро, яке тривало аж 3 місяці і поповнило мисливський музей України неймовірною множиною рідкісних експонатів. А головне – він привіз звідти, ілюстрував, написав і видав рідкісної краси щоденники мисливця «В джунглях Африки». Це був ще один «будинок з химерами». Світ захоплювався тими щоденниками. Там він здолав також і першого в житті лева. На жаль, бракує місця, щоб надрукувати з тих щоденників опис поєдинку з левом. Кров холоде в жилах від читання тих сторінок високої художності, – він був ще й чудовим літератором.

На жаль, після перемоги революції такі яскраві люди, як наш земляк з Шолудьок, що завдяки своєму таланту став ще й заможним, а всі заможні підлягали тотальному переслідуванню. Їм не було місця в Радянському Союзі, а тому Владислав Владиславович змушений був виїхати до Польщі. Ну, звичайно, світовий рівень його таланту був на особливому обліку. Його прийняла одна з аме-



риканських фірм, і на запрошення іранського правителя Реза Пехлеві він поїхав головним архітектором держави, спорудив у центрі Тегерану театр, залізничний вокзал і шахську резиденцію в стилі казок Шехерезади. Це були останні його шедеври.

В Іраці з його барвистою природою, горами і ландшафтами Владислав Владиславович не міг не приділити уваги і другому крилу свого таланту – мисливству. На Новий 1930 рік він з друзями подався до Мазандаранського іранського заповідника на берегах Каспію. Було йому вже 66 років, але він не збирався полишати своє велике захоплення. Проте серце не витримало останнього полювання, воно зупинилося 3 січня 1930 року.

Схоронений винахідник на Тегеранському католицькому кладовищі. На його могилі – дуже скромний напис: «Архітектор Владислав Городецький», і, звичайно, там не написано, що він вийшов у цей світ із села Шолудьок Немирівського району. Але ми про це маємо пам'ятати.

З кореспондентських блокнотів Івана Волошенюка, члена Спілки письменників України, Заслуженого журналіста України, двічі лауреата президентської премії «Золоте перо» за видатні досягнення у сфері інформаційної служби

ІГРОВА ЗАЛЕЖНІСТЬ

Ігрова залежність – це одна з форм психологічної залежності, яка проявляється у вигляді патологічного потягу до азартних ігор (казино, ігрові автомати, онлайн-ігри, букмекерські контори «ставки на спорт», комп'ютерні ігри).

Причини залежності:

- цікавість, гра за компанію;
- «відключення мізків» і втеча від побутових проблем, звільнення від одноманітності, нудьги і самотності;
- незадоволеність життям, нереалізованість в особистому та професійному плані;
- сексуальна незадоволеність;
- незрілість психіки у підлітків і дітей;
- бажання в черговий раз випробувати стан «ігрового трансу»;
- один зі способів отримання грошей;
- азарт, бажання випробувати удачу.

На самому початку формування ігрової залежності людина захоплена грою, але вона може ще від неї відмовитися, знайти собі інше заняття у вільний час. Далі відмовитися від гри стає важче. Людина захоплена грою, весь свій вільний час присвячує їй, витрачає вже реальні гроші. Ігрова залежність у підлітків формується дуже швидко, велику роль в цьому відіграють вікові особливості психіки дитини і спадкова схильність. Підлітки, які знаходяться на стадії статевого і психічного дозрівання, занурюються у віртуальний світ гри. У світі комп'ютерних ігор вони отримують масу вражень, тікають від реальності, в якійсь мірі реалізують себе. Підлітки абсолютно перестають цікавитися навчанням, пропускають шкільні заняття, не

відвідують гуртки і спортивні секції, погано харчуються, мало гуляють. Багатогодинні комп'ютерні ігри призводять до того, що у підлітка з'являються проблеми з поставою, викривлення хребта, симптоми гастриту, зниження зору, нервово-психічне збудження, порушення сну, знижується пам'ять і увага, відбувається загальна астенізація організму. У таких дітей немає бажань і прагнень, весь їхній світ і кругозір спрямований в бік гри, вони не можуть визначитися з майбутньою професією, їх не цікавить кар'єра. Зі своїми друзями вони спілкуються за допомогою комп'ютера. Діти, захоплені комп'ютерними іграми дуже дратівливі, агресивні, не слухають батьків і вчителів.

На думку дитячих психологів, невинне захоплення комп'ютерними іграми і соціальними мережами набуває масштабів катастрофи. Деякі діти починають красти гроші у своїх батьків і друзів для того, щоб піти в ігровий центр і програти в автоматах. Деякі підлітки перераховують величезні гроші на різні сервери, що надають онлайн-ігри.

Як вирішити проблему?

Батьки повинні уважно ставитися до захоплення своїх дітей, звести до мінімуму «спілкування» з комп'ютером і іншими гаджетами, встановити програму «батьківський контроль». Необхідно поговорити з дитиною про те, що її приваблює в житті, ким би вона хотіла стати в майбутньому. Потрібно обмежити і контролювати наявні кошти у дитини.

За матеріалами Інтернет-ресурсу підготував О.М. Буря, викладач спеціальних дисциплін

Інформаційне перевантаження

Чи звертали ви увагу на те, як інколи ваш співрозмовник не може швидко підібрати потрібне слово, щоб висловити свою думку? А, можливо, ви й самі не могли довго пригадати, як називається якийсь предмет чи науковий термін. Таке трапляється з кожним, але, якщо це відбувається часто, починаєш замислюватися, як виходити з такого стану або як подолати такі «проблемки».

Під час таких «словесних неприємностей» ти почуваєшся розгубленим чи не компетентним. Виявляється, що все це трапляється через великий обсяг нагромадження інформації у наших головах. Тому напрошується питання: може, не треба так завантажуватись непотрібним, а чітко розподіляти, що важливе, а що ні?

Ось тому, коли я спостерігаю за нашими учнями на уроках, які «зависають» у своїх гаджетах, мені стає страшно і боляче за їхнє майбутнє. Перенасичення інформацією нагадує переїдання їжею, або як у спорті – перевантаження м'язів. Та наші учні про те ще не думають, вони, напевно, ще в активному пошуці потрібної інформації.

Втома від перевантаження настає потім, а поки все добре і про «такі речі» можна ще не думати. Коли я почала шукати відповіді на ці запитання у Google, уявіть, що це дійсно є глобальною пробле-

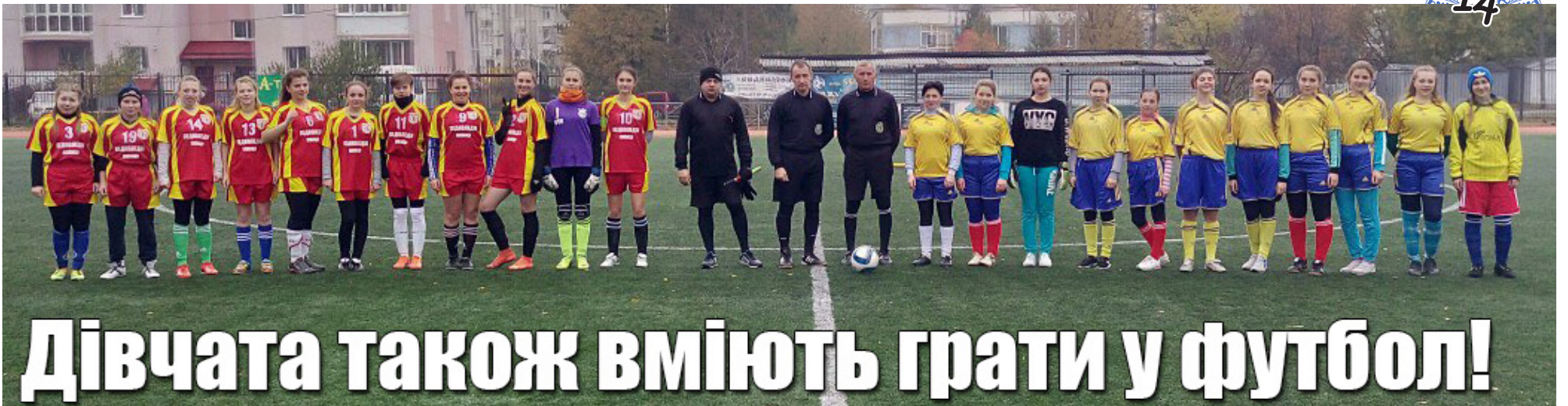
мою людства, на яку звертали увагу ще до нашої ери. Еклезіаст писав, застерігаючи: «Читати багато книг – втома для тіла», Сенека, коментуючи цю ситуацію, казав: «Велика кількість книг відволікає увагу», аналогічні вислови можна знайти і в Китаї. Усі мудреці скаржились на надмірну кількість книг і прогнозували зниження якості самих текстів та відчували, що великі обсяги інформації будуть відволікати та розсіювати увагу людини, і, що найгірше – будуть важко сприйматись і запам'ятовуватись.

Сьогодні, коли у кожного є доступ до мережі Internet, такий шалений потік інформації не може засвоїтись людиною і значна її кількість проходить просто транзитом крізь нас.

Отож, людство дійшло до парадоксальної ситуації: з одного боку ми потопіємо в інформаційному просторі та одночасно сповнені жаги до нових і нових знань.

Це все призвело до інформаційного тиску на людину, що має серйозні наслідки. Медики «б'ють на сполох»: людина переступила свої біологічні можливості і перевантаження на мозок сьогодні перевищує природну фізіологічну норму, що з часом призведе до виснаження, а згодом може перейти до незворотних процесів зміни психіки, які властиві людям старшого віку.

Л.Л. Машевська, майстер виробничого навчання



Нещодавно у м. Вінниці, на сучасному полі зі штучним покриттям ЗОШ І-ІІІ ст. №35, розігрувався Кубок Вінниччини з футболу серед жінок (від 14 років).

Змагання організувала обласна федерація футболу. На них у якості глядача завітав навіть головний тренер жіночої збірної України – вінничанин Володимир Рева.

На старт вийшли п'ять команд. Серед них були три колективи Вінниці: ОДЮСШ Блохіна-Беланова», Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж (ВГПК) та наша команда «ВМВПУ».

Райони представляли команда «Плеяда» (м. Тульчин) і колектив першої ліги чемпіонату України «Колос» (сmt. Махнівка, Козятинський район). Вони змагалися за кубковою системою.

Серед учасниць у складі різних команд грали вісім майстрів спорту, а кілька з них (у різній час) виступали за збірну України.

Незважаючи на майже зимову погоду, деякі футболістки були у звичайній літній спортивній формі. І дуже швидко і взято бігали з м'ячем і без нього.

Після перегляду кількох поєдинків можна було дійти висновку: грати дівчата таки вміють. Просто роблять це своєрідно: по-дівчачому. Вони також уміють передавати пас. Можливо, не так швидко і технічно, як хлопці, але у них виходить. І по воротах б'ють, якщо і слабше, то не набагато.

Шляхом сліпого жеребкування наша команда протистояла суперниці з «ВГПК». Гра для нашої команди була не дуже вдалою: ми зіграли з ними з рахунком 2:1. Так, на початку гри наші дівчата кілька разів пробивали ворота суперниць відмінними дальніми ударами, але на превеликий жаль, не вдалося забити гол.

У фінал вийшли команда «Колос» (сmt. Махнівка, Козятинський район), де грають Вікторія Сидоринко, учениця ВМВПУ групи №48, та Вікторія Новицька, учениця ВМВПУ гру-

пи №25, і команда «Плеяда» (м. Тульчин). Остання стала володарем Кубка Вінницької області з футболу.

До складу команди «ВМВПУ» увійшли:

Вікторія Шмигарьова, учениця групи №1, Альона Андрушак, учениця групи №1, Марія Власенко, учениця групи №41, Олена Лавренюк, учениця групи №34, Вікторія Москалюк, учениця групи №42, Анна Лучко, учениця групи №48, Анастасія Лавренюк, учениця групи №18, Ольга Кирилюк, учениця групи №18, Руслана Цимбал, учениця групи №10.

Дякую всім учасникам за наполегливість. Бажаю майбутніх перемог!

Р.В. Моргун, викладач фізичної культури

Більше рухатися – сидіти менше

Більшість, хто погодиться з тим, що ті люди, які займаються фізкультурою, витрачають менше часу на просиджування життя і більше часу витрачають на рух, як правило, живуть довше. З цієї причини і не тільки, наш педагогічний колектив нехай стане прикладом для учнівського загалу ВМВПУ.

У період зимових канікул спортивне життя в училищі не зупинилося. У цей час на старт «Різдвяного марафону» вийшли працівники нашого навчального закладу. Незважаючи на велику завантаженість та щільний робочий графік, майстри та викладачі знайшли час зайти до спортивної зали і взяти участь у змаганнях з шахів, ша-

шок, дартсу, бадмінтону, настільного тенісу і навіть більярду. Завершила канікулярний спортивний сезон товариська зустріч з волейболу та футболу між збірними командами майстрів та викладачів. Загалом у змаганнях «Різдвяний марафон» взяли участь 12 майстрів виробничого навчання та 18 викладачів. Своїм прикладом педагоги пропагують здоровий спосіб життя і постійне прагнення до самовдосконалення. Більше рухатися – сидіти менше, – ось що головне у нашому житті.

Усіх, хто бажає поліпшити своє здоров'я, запрошуємо до спортивної зали ВМВПУ.

В.В. Петелько, керівник фізичного виховання



Перемагати у спорті – перемагати себе

**Найбільша перемога – перемога над собою
Педро Кальдерон де ла Барка**

За словами Владислава, його мрією був бокс, а як же інакше? Але мрії стати чемпіоном у боксі не судилося здійснитися. Чотири роки тренувань і, як грим з ясного неба, тяжке розчарування.

– Мені довелося піти з боксу через проблему з кістками, – злегка понурившись, розповідає Владислав. У подробиці діагнозу не вдається, але чомусь не хочеться і розпитувати.

Але хвороба не змусила його покинути спорт. Друзі нашоствхнули його на ідею займатися настільним тенісом. Цей спорт прийшовся молодому хлопцеві до душі. За три роки занять з тенісу він вже досяг успіхів.

– Нещодавно їздив у Молдову на Всесвітній відкритий турнір з настільного тенісу, – каже Владислав. – Виступав також за своє рідне училище ДПТНЗ «ВМВПУ» на

Спартакіаді з настільного тенісу разом з напарником Олександром Буренком, зайнявши ІІІ місце.

На досягнутому Влад зупинитися не збирається. Він бачить себе у великому спорті, у чому друзі його цілком підтримують. Цей вид спорту, на його думку, дає можливість проявити себе як людину. Хлопець вважає, що в житті потрібно вміти перемагати себе і перемагати у спорті.

Навчився тренуватися – зможеш тренувати інших. За словами спортсмена, під час проведення змагань з настільного тенісу за училище, він та його напарник тренували дівчат.

– Не знали, що з цього вийде, але досвід виявився позитивним, – каже він. – Ми дуже зраділи, коли дівчата вибороли перше місце.

Володимир Палада, учень група №35

Здоров'я і ми

Здоров'я – це нічого, але все без здоров'я – ніщо.

Дійсно, здорова людина – це та людина, яка життєрадісно й охоче виконує обов'язки, покладені на неї. Наше здоров'я залежить від способу життя, який ми обираємо, тому своє здоров'я можна поліпшувати або псувати. Думаючи лю-

дина розуміє, що потрібно берегти своє здоров'я, щоб прожити довге, яскраве та щасливе життя. Вона займається фізкультурою, загартовується та веде правильний режим дня.

На жаль, у наш час існує думка, що паління, алкоголь та наркотики у молоді асоціюється зі свободою, дорослістю, компанією друзів, цікавою бесідою, приємною обстановкою. Та це наносить великої шкоди здоров'ю. Ступаючи на таку

легку стежку задоволень, повернутися неможливо, адже це неправдива насолода, до якої тягне знову та знову. Стежка ця веде до швидкої та передчасної смерті, та, на жаль, молодь нашого часу обирає те, що бачимо.

Зруйнувати значно легше, ніж створити. Дуже важливо зберегти те, що маємо. Від нас самих залежить, що ми оберемо – шлях до здоров'я, чи навпаки – стежку до кладовища.

К.І. Сторчак, викладач фізкультури





ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

22 січня 1919 року назавжди увійшло в історію України як возз'єднання українських земель УНР та ЗУНР. Акт Злуки 22 січня 1919 року – подія величезного історичного значення. Навіть залишившись тоді нереалізованим, ідеал соборності українських земель упродовж багатьох десятиліть виступав визначальним чинником національної консолідації, виявом генетичного потягу українства до територіальної й духовного єднання, спадкоємності історичної державницької традиції.

Тема соборності стала після цього загальнонаціональною мрією, невід'ємною частиною всіх українських визвольних програм наступного періоду. Величезні жертви,

віддані на вівтар волі і незалежності, навчили українських патріотів всюди, куди б не закинула їх доля, бачити у своїх мріях і боротися за єдину соборну, вільну і незалежну Україну.

Історія повторюється і тепер. Однією з причин сьогоденних негараздів у суспільстві є відсутність злагоди, єдності між різними частинами України, брак концепції національної ідеї, яка б об'єднувала весь український народ, всіх громадян України на державно-політичному рівні, створила б умови для економічного і духовного відродження.

Національна ідея має стати основою національного виховання, національної свідомості, національної гідності, самодостатності та впевненості нашої молоді.

На уроках «Захисту Вітчизни» я постійно наголошую на єдності та неділимості нашої

держави, формую свідомість, готую учнів до участі в захисті України у випадку надзвичайних ситуаціях. Тільки в єдності – наша сила, тільки в єдності ми досягнемо успіхів.

Патріотизм виявляється у тому, що робить людина, що приносить благо її Батьківщині. Це і розумні політики, і талановиті вчені, і видатні митці та спортсмени, а також кожен з нас.

Ми вчимося, працюємо, будемо, винаходимо, творимо, прикрашаємо, перемагаємо. Ми горді зватися українцями. Досягаючи успіху у власному житті, ми тим самим створюємо успіх країни в цілому.

Є.С. Тимощенко, військовий керівник



ЗУСТРІЧ З ВОЇНАМИ АТО



Підполковник О.Б. Кухар проводить лекцію учням ДПТНЗ «ВМВПУ»

У грудні 2016 року з метою військово-патріотичного виховання молоді був проведений урок з предмету «Захист Вітчизни», на якому були присутні воїни 8-го полку Національної гвардії України, що розташований у м. Калинівці Вінницької області, підпорядкованого управлінню Західного територіального командування.

Цікавою і захоплюючою була зустріч воїнів Нацгвардії та учнів нашого училища. Підполковник Олександр Борисович Кухар показав фільм про Національну гвардію України – військово-формування з правоохоронними функціями,

що входить до Міністерства внутрішніх справ України, призначене для виконання завдання із захисту та охорони життя, прав, свобод і законних інтересів громадян України, продемонстрував техніку, зброю та екіпіровку солдата.

У 2014 році Нацгвардія отримала новий броньований автомобіль «Кугуар», який забезпечує протикульовий і протиламковий захист. Екіпаж машини – 8 чоловік, озброєння: кулемет – 7,62 мм, кулемет – 12,7 мм, автоматичний гранатомет – 40 мм. Юнаки з цікавістю розглядали «Кугуар», мали змогу

посидіти за кермом, відчутти себе захисниками Вітчизни.

У Національній гвардії використовують два види бронезилетів: 3 класу – при несенні служби по охороні громадського порядку та 6 класу – використовуються в умовах бойових дій. Кожен з учнів міг приміряти на себе всю амуніцію.

Цікавою була розповідь про професії воїнів Національної гвардії. Тут служать радіооператори, зв'язківці, стрілки, снайпери, кулеметники, розвідники, сапери, хіміки, танкісти, зенітники, фахівці безпілотних апаратів тощо.



Огляд «Кугуара» учнями ВМВПУ

Наше училище в майбутньому планує готувати фахівців, які зможуть стати радіооператорами і зв'язківцями та служити в Національній гвардії України.

У даний момент підполковник Олександр Борисович Кухар і воїни 8-го полку несуть свою службу в зоні АТО. Тож, побажаємо їм всім мирного неба над головою та рідної землі під ногами.

Є.С. Тимощенко, військовий керівник

ДИСЦИПЛІНА І СВОБОДА: ЧИ ОБМЕЖУЄ ПЕРША ДРУГУ?

Коли мене запитують, чи відчуваю я себе вільною людиною, мені одразу хочеться поставити зустрічне питання: а що ви маєте на увазі?

Для когось, свобода – це можливість робити, мислити, творити, діяти в рамках дозволеного, але з безмежною фантазією. Свобода – це можливість допускати помилки і виправляти їх. Свобода – дихання на повні легені. Хтось вільний, коли він поруч з кимось особливим, а хтось вільний, коли сам по собі.

Насправді людина має повну свободу дій і вибору, але із самого дитинства її виховують в рамках несвободи. Вчать, що вона ПОВИННА вчитись, чистити зуби, сидіти тихо і бути чемною. Далі несвобода лише набуває розвитку. І от, жодна доросла людина не може уявити, що вона вільна робити, що хоче і нікому нічого не винна. Але, чи дійсно це погано? Дисципліна – це обмеження, які до-

зволяють нам не порушувати права і свободи інших, а також відповідальність за наслідки свободи. На перший погляд, здається, що все так просто, однак, я помітила одну цікаву річ. Більшість людей не хочуть брати відповідальність за свої вчинки і покладаються на вибір начальника, коханої людини, батьків, президента, уряду, законів... Чи можна назвати це свободою? Думаю, що ні. Я б описала свободу як ситуацію з багатьма умовами, які дозволяють приймати рішення по своїм моральним принципам, переконанням, поглядам, потребам, а дисципліна в цьому допомагає.

Але важливо розуміти, що абсолютної свободи не буває. І часто люди, які вважають себе вільними, наприклад, фінансово забезпечені люди, – набагато залежніші від своїх достатків, ніж ті, хто забезпечені менше.

Тетяна Данілевич, учениця групи №23

«Скарби Івана Богуна»

Нещодавно у приміщенні обласної бібліотеки імені К.А. Тімірязєва Вінницьким козацьким полком ім. Івана Богуна було проведено козацький квест «Скарби Івана Богуна».

Участь у дійстві брали команди різних навчальних закладів. Не винятком стало і наше училище – єдине серед учасників професійно-технічних закладів освіти.

Команді Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища, яка складалася з учнів груп №48, 23, 39, кошовим рою якої був учень групи №48 Арут Аянян, випала честь захищати полк ім. Петра Сагайдачного.

Між шістьма командами-учасницями квесту розпочалась запекла боротьба. Учасникам змагань запропонували маршрут, на якому було зосереджено цікаві та різноманітні за змістом завдання-конкурси, які стосувалися історії Вінниччини та козацької доби за-



Команда ВМВПУ після нагородження

галом. Особливу інтригу зберігали команда ВМВПУ та команда Пожежного коледжу, які пліч-о-пліч йшли від початку і до самого завершення. Але більше поталанило пожежникам. Наша команда зайняла III місце, з чим і вітаємо учасників квесту.

В.С. Кермаш, викладач суспільних дисциплін

Ось так ми і живемо

Навчаємось



Уже випускники



Свідоцтво про реєстрацію Серія ВЦ №696-54-Р

Назва видання: «Молодіжний вісник»
Видавець та засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»
Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64
Ціна: договірна

Головний редактор: М.М.Тютюнник
Літературний редактор: І.О.Колодкіна
Редколегія газети «Молодіжний вісник»: О.М.Гнатюк, Л.В.Березюк, В.В.Вінярська, Н.Ю.Коломіїчук та члени учнівського самоврядування
Фотокореспонденти: І.О. Пугач, Н.А. Якимчук
Комп'ютерна верстка: Г.П. Олексієнко
Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5
Телефон: (0432) 27-45-64

Статті публікуються в порядку обговорення. Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова, 12а.
Телефон: (0432) 55-63-97
Замовлення №17 75 01
Тираж: 1000 шт